

അമൃതധാര

ഉള്ളൂർ എസ്. പരമേശ്വരയ്യർ

അമൃതധാര

ഖണ്ഡകൃതികൾ

ഉള്ളൂർ എസ്.പരമേശ്വരയ്യർ

താളിലക്കം

2020

പേര്: അമൃതധാര

ഭാഷ: മലയാളം

വിഭാഗം: ഖണ്ഡകൃതികൾ

രചന: ഉള്ളൂർ എസ്.പരമേശ്വരയ്യർ

പ്രസാധകർ: താളിളക്കം

ഡിസംബർ 2020

Layout Design: പ്രവീൺ വർമ്മ

Copyleft:

ലാടെക്കിൽ നിർമ്മിച്ചതാണിത്.
ഓൺലൈൻ വായനയ്ക്ക് വേണ്ടി.
ഉബുണ്ടു ഓപ്പറേറ്റിങ്ങ് സിസ്റ്റത്തിലൂടെ.
കുടപ്പാട്: വികസിപ്പിഡിയ.

ഉള്ളടക്കം

കേരള ഗാനം

രണ്ടപ്പം

പ്രബോധനം

പ്രേമ സായുജ്യം

നർമ്മസല്ലാപം

വിദൂര ഭിക്ഷു

ചപ്പം ചിപ്പം

വിനയം

അമ്മയും മകനും

കള്ളന്റെ പുനർജന്മം

സ്വപ്നവും ജീവിതവും

പനിനീർപ്പുവ്.

ഫലിക്കാത്ത പ്രാർത്ഥന

ഫലിച്ച പ്രാർത്ഥന

ശുഭപ്രതീക്ഷ

ചേരനും കീരനും

കേരള ഗാനം

കേരളമെന്നുള്ള പേരാൽ കേവലമിജ്ജഗത്തെങ്ങും
കേളികേട്ടു വിളങ്ങുന്ന ദേശമെൻ ദേശം.

അച്യുതൻ തനംശമെന്നു വിശ്രുതനാം ഭാർഗ്ഗവന്നു
പശ്ചിമാണ്ഡി കാഴ്ചവെച്ച ദേശമെൻ ദേശം.

അർണ്ണവത്തെയാചമിച്ച പുണ്യശാലി തപംചെയ്യും
പർണ്ണശാല പുലരുന്ന ദേശമെൻ ദേശം.

ശാപകുപപതിതനാം ശക്രനേയുമുദ്ധരിച്ചു
ശോഭനൽകിസ്സഖിപ്പിച്ച ദേശമെൻ ദേശം.

ഭൂധരേന്ദ്രശിഖരത്തിൽക്കേതുദണ്ഡം പ്രതിഷ്ഠിച്ചു
പുതരാകം ചേരരുടെ ദേശമെൻ ദേശം.

തിങ്കൾ ചൂഡസമനാകം ബ്രഹ്മസൂത്രഭാഷ്യകാരൻ
ശങ്കരാചാര്യർ ജനിച്ച ദേശമെൻ ദേശം.

വിഷ്ണുഭക്തശിഖാമണി ദക്ഷിണദിഗ് ജയദേവൻ
കൃഷ്ണലീലാശുകൻ വാണ ദേശമെൻ ദേശം.

ശിഷ്യജനസമാരാധ്യൻ ശേഷകല്പൻ മഹാകവി
ഭട്ടപാദൻ നിവസിച്ച ദേശമെൻ ദേശം.

ചാരുകാവ്യരത്നങ്ങൾതൻ വാരിരാശിയെഴുത്തച്ഛൻ
ശാരദയെസ്സേവചെയ്തു ദേശമെൻ ദേശം.

വിക്രമം കൊണ്ടുഴിവെന്നു വിരരവിവർമ്മദേവൻ
ചക്രവർത്തിപദമാർന്ന ദേശമെൻ ദേശം.

പലവാറും ശൈലാണ്ഡീശർ വിലവായ്ക്കും മാമാങ്കത്തിൽ
നിലവാട്ടുനിന്നുപോന്ന ദേശമെൻ ദേശം.

കുറ്റമറ്റ പയറ്റിനാൽക്കഞ്ഞുതേനക്കുറുപ്പെങ്ങും
വെറ്റിപറ്റി വിലസിന ദേശമെൻ ദേശം.

നൃത്യവിദ്യാകുശലർതൻ നിത്യവാസഗൃഹമെന്നു
പൃഥ്വിയെങ്ങും പുകൾപെറ്റ ദേശമെൻ ദേശം.

രോമകരും യവനരും ചീനരുമായ് വണിഗ്യുത്തി
സീമവിട്ടു നടത്തിന ദേശമെൻ ദേശം.

ബ്രഹ്മസ്മരണവും യഹൂദർക്കും മഹമ്മദമതക്കാർക്കും
വസ്തുദാനം വഴങ്ങിന ദേശമെൻ ദേശം.

ശീമയിൽനിന്നാദ്യമായിബ് ഭൂമിച്ചുറ്റി വന്ന കപ്പൽ
ഗാമ കരയ്ക്കുപ്പിച്ച ദേശമെൻ ദേശം.

സിന്ധുവഴി മദം പൂണ്ടു പൊന്തിവന്നു പോർതുടർന്ന
ലന്തകളെയമർത്തിയ ദേശമെൻ ദേശം.

സ്വാപദാനഗതങ്ങൾതൻ ശോഭനമാം പ്രഭമൂലം
ലോഭനീയപ്രഭാവമാം ദേശമെൻ ദേശം.

||

കേരളമെൻ ജന്മദേശം, കേടുകൾക്കു ദുഷ്ടവേശം;
ഗീരവർക്കുണ്ടിതു വാഴ്ത്താൻ ലേസൈകദേശം?

വേരിയെതിർവാരി ചേരും ചാരുഫലം ഭൂരി പേരി
നാരികേളതരനിര നിൽക്കുകകൊണ്ടും;

നല്ലമുള,കേലമിഞ്ചി നാഗവല്ലി തുടങ്ങിയ
നല്ല നല്ല വിഭവങ്ങൾ വായ്ക്കുകകൊണ്ടും;

നാകലോകദ്രുമങ്ങൾതൻ സ്വാഗതത്തെക്കൊതിക്കുന്ന
പുഗപുഗമിളങ്കാറ്റിലാടുകകൊണ്ടും;

സ്ഫുലനീലശിലകൾതൻ കോലമാർന്നു വനങ്ങളിൽ
കേളിലോലർ ഗജവരർ മേളിക്കുകൊണ്ടും;

ഭാനുവിന്റെ കരൾപർശം പറ്റിടാത്ത മരത്തോപ്പിൽ-
ത്തേനൊഴുകും കനിയെങ്ങും തിങ്ങുകകൊണ്ടും;

ചന്ദനത്തിൻ പരിമളം നാലുപാടും വീശിവിശി
മന്ദവായു മനോജനമായ് ലാത്തുകകൊണ്ടും;

വിണ്ടലത്തിലിരുണ്ടുള്ള കൊണ്ടലുകളണിനിന്നു
രണ്ടുകാലം കുളിർമാരി പെയ്യുകകൊണ്ടും;

പാരതന്ത്ര്യ ബാധവിട്ടു പാൽമൊഴിമാർ സുഖമാർന്നു
പുരുഷർക്കു സമം ജന്മം നയിക്കുകൊണ്ടും;

മോടിയോടെ പുഴയിലും കായലിലും സരസന്മാ-
രോടികളിലാർത്തു പാടിപ്പോകുകകൊണ്ടും;

ഓണമഹോത്സവനാളിൽക്കോടിവസ്ത്രമുടുത്താതും
പ്രാണനാഥമാരോടൊത്തു കൂടുകകൊണ്ടും;

കങ്കണങ്ങൾ കിലുങ്ങവേ, കൊങ്കരണ്ടും കുലുങ്ങവേ,
പെൺകൊടിമാർ കരംകൊട്ടിക്കളിക്കുകൊണ്ടും;

ദേഹശൗചം നിമിത്തമാസ്താനവന്ദയർനോരു-
മേകവംഗജാതരെന്നു തോന്നിക്കുകൊണ്ടും;

ഒട്ടനേകം ക്ഷേത്രങ്ങളും പള്ളികളും തമ്മിൽത്തമ്മിൽ-
തൊട്ടു തൊട്ടു കെട്ടുപെട്ടു കിടക്കുകൊണ്ടും;

പാടകന്നു കടിലിലും പാഞ്ഞണഞ്ഞു സരസ്വതി
പാടിയാടി പ്രഹൃഷ്ടയായ്പ്പാർക്കുകകൊണ്ടും;

കേരളമെൻ ജന്മദേശം ചൈരർക്കും രമ്യദേശം-
പാരിലെങ്ങുണ്ടീദൃശമൊരാശാവകാശം? (68)

||

കേരളമേ ! കേരളമേ ! കേരസസ്യകേദാരമേ !
പാരിതിനെനമ്മയല്ലീ ഫാരമതല്ലീ ?

ചേനിയലും ജഗതിക്കു റാണിയായ നിൻ പദത്തിൽ-
പ്പാണിപ്പിപ്പിപ്പതിക്കുന്നു ഭക്തർ നിൻ പുത്രർ;-

നിന്നുടയ പേരുകേൾക്കിൽ മേനി കോരിത്തരിക്കുവോർ;
നിന്നെയൊന്നു നിനയ്ക്കുകിൽ നിർവൃതികൊൾവോർ.

എൻ ജനനി ! നിൻ പെരുമയെന്നുമുയരട്ടെ;
നിൻ ജയപ്പൊൻ കൊടിക്കൂറു പാറട്ടെ വാനിൽ.

നിന്നെ ഞങ്ങൾ പുകഴ്ത്തുന്നു; നിന്നിൽ ഞങ്ങൾ പുലരുന്നു;
നിൻ നിയോജ്യർ നിഖിലരും നിന്നുടെ വത്സർ.

ദേവി, നിന്റെ കണ്ണിൽനിന്നു വീണിടൊല്ലൊരശ്രുബിന്ദു
നീ വിടൊല്ലു വെളിക്കൊരു നിശ്വാസധൂമം.

ഞങ്ങളുടെ ശരീരം നീ ; ഞങ്ങളുടെ മനസ്സു നീ ;
ഞങ്ങളുടെ ചൈതന്യം നീ ; സർവ്വസ്വവും നീ.

ജാതിയൊന്നു, മതമൊന്നു, വർണ്ണമൊന്നു നിൻ വയറ്റിൽ
ജാതരായ ഞങ്ങൾക്കെല്ലാം-കേരളീയത്വം.

ഉള്ളിലുള്ളോരുകൾ തേച്ചുമാച്ചു കഴുകുവാൻ
വെള്ളമില്ലേ വേണ്ടുവോളം നിന്നുടെ മെയ്യിൽ ?

നീതിപ്പുണ്ടും നിബിഡമാം ഭൂതിയാണ്ടും നിരന്തരം
ഖ്യാതി വേണ്ടുന്നതു നേടി പണ്ടു നിന്മക്കൾ.

തുംഗലക്ഷ്യരവരുടെ മംഗലമാം ജീവരക്തം
ഞങ്ങളുടെ സിരയിലുമല്ലമുണ്ടമ്മേ.

പാതിരായ്ക്കും പ്രഭാപുരം പാവനരാമവരുടെ
പാദമുദ്ര പതിഞ്ഞൊരു പാതയിൽക്കൊന്നാം.

തോളോടു തോളുരുമ്മിയും കൈകളോടു കൈകൾ കോർത്തും
നാളിൽ നാളിലാവഴിയിൽ മേളിക്കും ഞങ്ങൾ.

ഞങ്ങളുടെ നിത്യകർമ്മം നിൻ ചരണപരിചര്യ ;
ഞങ്ങളുടെ ഭാഗ്യലാഭം നിൻ പരിതോഷം.

ഭാവിയെക്കൊണ്ടനവധി പാരിജാതമലർമാല
ദേവി, നിന്റെ തൃക്കണ്ഠത്തിൽ ചാർത്തിക്കും ഞങ്ങൾ ;

ഏണശാബമിഴിമാർക്കു വാനിൽ നിന്റെ പുകൾപാടാൻ
വീണമീട്ടൽ പഠിപ്പിക്കും വീരമാതാവേ ! (100)

രണ്ടാം

1. അമ്മ രണ്ടപ്പം കൊടുത്തു-കയ്യി-
ലമ്മണിക്കടുത്തു തിന്മാൻ.

ചെങ്കുതിരോൻ മറയാറായ്-വാനിൻ
കുങ്കുമപ്പൊട്ടഴിയറായ്.

ഒന്നവൻ തിന്നു ; കളിക്കാൻ-വേറി-
ട്ടൊന്നുമായ്ച്ചെന്നു നിരത്തിൽ. (6)

2. കേറിത്തുളച്ചുടൻ പാഞ്ഞു-കാതിൽ-
കൂരമ്പുപോലൊരു ശബ്ദം.

”കണ്ണും കരങ്ങളുമുളളോരേ ! -അയ്യോ !
പുണ്യം പുലർന്ന മാളോരേ !

പൊന്നെജമാന്മാരേ, കാഞ്ചീൻ-കനി-
ഞ്ഞെന്നെ, പിറവിക്കുരുടൻ.

പട്ടിണികൊണ്ടു പൊരിഞ്ഞു-പിച്ച-
ച്ചട്ടിയിൽക്കാശൊന്നുമില്ലേ !

വല്ലമുമിട്ടേച്ചു പോണേ ! -തുളളി-
ക്കല്ലരിക്കഞ്ഞിനീർ മോന്താൻ.” (16)

3. അയ്യംവിളിയതു കേട്ടു-പൈതൽ
നെയ്യപ്പം ചട്ടിയിലിട്ടു.

തപ്പിയെടുത്തു തിന്നു-പാവ-
മപ്പൊഴേ കുഞ്ഞിനെ വാഴ്ന്നി,

”തമ്പുരാനേ, തരം ദൈവം-കൂലി-
യൻപിലിതി”നെന്നു ചൊല്ലി. (22)

4. മാറത്തടിച്ചു കരവു-ദൂരെ
വേറിട്ടൊരന്ധനമപ്പോൾ.

ഓടിയൊരോട്ടമായപ്പാഞ്ഞു-കൂട്ടൻ
വീടണഞ്ഞമ്മയെത്തേടി.

വേരിയെതിർമൊഴിയാൾതൻ-പട്ടു-
സാരിപ്പൊൻ തുമ്പത്തു തൂങ്ങി,

”അമ്മേ,യൊരപ്പ-മൊരപ്പം-കൂടി-
ച്ചെമ്മേ തരൂ” എന്നിരന്നു. (30)

5. പോരയോ രണ്ടെണ്ണമുണ്ണി ? -തീനി
തേറ്റുകിൽ മാനമുണ്ടാകും”.

”ഒന്നുകളഞ്ഞു നടാടെ ; -ബാക്കി-
യൊന്നേ ഞാൻ തിന്നുള്ളു തായേ ?”

”ഒന്നു നീ തിന്നതു കണ്ടു-ഞാൻ : മ-
റ്റൊന്നുകൊണ്ടെന്തോന്നു ചെയ്യൂ ? ” (36)

6. എന്നതിനുത്തരമോതി-വത്സൻ:
തിന്നതല്ലെന്നമ്മ കണ്ടു.

ആയതങ്ങങ്ങോ തുലഞ്ഞു-വീണു
വായവഴിക്കെൻ വയറ്റിൽ.

പട്ടിണികൊണ്ടു വലഞ്ഞു-പള്ള
ച്ചട്ട കരുടനൊരുത്തൻ

വാവിട്ടു കേണം ; ഞാൻ മറ്റേ-യപ്പം
പാവമവന്നു കൊടുത്തു.

ഞാൻ തിന്നൊരപ്പമതത്രേ ! -തായേ.
മാന്തമതീലുണ്ടാമോ ? (46)

7. ജീവനവന്നു കൊടുക്കേ-യൊരു
ദേവനെനെനെ ഞാനോർത്തു.

ചേലതെന്നോതിയപോലെ-തോന്നി
മുളക്കമാർന്ന മരങ്ങൾ.

മാടിവിളിച്ചതുപോലെ-തോന്നി
വാടിയിലാടും ചെടികൾ.

പുഞ്ചിരിക്കൊണ്ടതുപോലെ-തോന്നി
നെഞ്ചലിവേറിന പൂക്കൾ

ഉള്ളുംകളിർപ്പിച്ചുപോലെ-തോന്നി
മെല്ലെയണഞ്ഞ തൈത്തെന്നൽ.

ആനന്ദക്കണ്ണനീർ വീണു-മേന്മേൽ
ഞാനറിയാതെയെന്മാറിൽ.

തിന്നതുപോലെ ഞാൻ തീർന്നു-തായേ,
വിണ്ണവർക്കുള്ള തീൻപണ്ടം.

എന്നെ വിളിച്ചു കരവു-വീണ്ടും
കണ്ണറ്റ മറ്റൊരു പാവം.

പ്രാണനെക്കാക്കുവാൻ നോക്കാ-മപ്പം
ഞാനൊന്നവന്നുമിന്നേകി.

വീണ്ടുമിനിക്കുട്ടെയെൻ നാ-വെന്തു
വേണ്ടുവതുണ്ടതിന്മീതേ ? (66)

8. പാൽച്ചോറെനിക്കുണ്ടു നൽകാ-നമ്മ
വാച്ചോരു കൂറൊടു രാവീൽ.

വറ്റൊന്നവർക്കേതു നക്കാൻ ?-താങ്ങാ-
യുറ്റവരാരുണ്ടു നിൽക്കാൻ ?

ഇല്ലേ കിടാങ്ങുളവർക്കും-പിഞ്ചു-
പള്ളയിൽത്തീയെങ്ങും കത്തി ?

അഷ്ടിയെനിക്കെന്തിനമ്മേ,-അവർ
പട്ടിണികൊണ്ടു പിടയ്ക്കേ ? ” (74)

9. കോശ്മയിർക്കൊണ്ടുപോയ് പൂമെ-യുമ്മ-
യ്ക്കോമനതന്മാഴി കേൾക്കെ.

വണ്ടണിവേണിയാൾ വാക്കൊ-ന്നാടൻ
തൊണ്ടയിടറിക്കൊണ്ടോതി.

”എൻ മകനെ, നീ ജയിച്ചു ;-നിന്റെ
ജന്മം കൃതാർത്ഥമായിർന്നു.

ഒന്നിനു മൂന്നു ഞാൻ നൽകാ-മപ്പ-
മെന്നുണ്ണിക്കിങ്ങനെ തിന്മാൻ.

ചിക്കെന്നൻ കണ്ണണി, വാങ്ങി-യവ-
യക്കുരുടർക്കു കൊടുക്കൂ,

ഉമ്മയോരോന്നു വിലയാ-ണതീ-
യമ്മയു മുൻ കൂട്ടി നൽകൂ.” (86)

10. ഈവണ്ണമോതി മകനെ-യവൾ
മുവരു മേന്മേൽ മുക്തൻ.

മൂന്നപ്പം കൈയിൽ കൊടുത്തു-ദൈവം
മൂന്നു പൂമർത്ഥവും പോലെ.

ആയതവർക്കവൻ നൽകി-ത്തന്റെ
വായും വയറും നിറച്ചു.

സ്വർഗ്ഗമാക്കുന്നില്ലേ ചൊല് വിൻ-ക്ഷോണി-
യിക്കണക്കുള്ള കിടാങ്ങൾ ? (94)

പ്രബോധനം

അവിരതം സുഖ, മവികലം ശുഭ-
മെവിടെയുണ്ടതീയുലകിൽ മാനുഷ ?
ചിലേടം പൊങ്ങുന്നു, ചിലേടം താഴുന്നു,
മലയുമാഴിയുമിയലുമീ മന്നിൽ.

പകലുമാവശ്യമിരവുമാവശ്യ-
മഹസ്സിൻ ജീവിതമഖണ്ഡമാക്കുവാൻ.
നിഴലുമേൽക്കണം, വെയിലുമേൽക്കണം

വഴിയിൽ മുന്നോട്ടു നടന്നുപോകുവാൻ.

ജലസമം സൃഷ്ടിക്കുതകിട്ടും ഭൂതം
ജലനനം ; -ഒന്നു തണുത്ത, തൊന്നുഷ്ണം.
അചലമാം മൂത്തും ചലമാം വായുവു-
മജന്നു തൻപണിക്കവശ്യമമ്മട്ടിൽ.

അഴുകിപ്പോയതായ് നമുക്കു തോന്നുന്ന-
തഴകിൻ മറ്റൊന്നിനമൃതമാകുന്നു ;
അതിനെയും നമ്മെപ്പിച്ചു കയ്യാൽത്താൻ
വിധി ചമച്ചതെന്നറിയണം നമ്മൾ.

തടിപ്പിലെയുള്ളു കൊതിച്ചുകൊള്ളുവാൻ ?
ചടയ്യിലെയുള്ളു വെറുത്തുതള്ളുവാൻ?
മധുരഗാത്രീമാർക്കുഴകല്ലീ തുല്യം
പുറ്റു നിതംബവും പ്രതനമധ്യവും ?

||

നമുക്കു കണ്ടിടാം ജയത്തിൽപ്പോലവേ
സമഗ്രമാം മെച്ചം പരാജയത്തിലും.
പകയ്ക്കതെന്നിന്നു ? പതിപ്പതു ധാത്രീ-
ഭഗവതിയുടെ മടിയിലല്ലയോ ?

അവിടുന്നാശ്വാസമരുമുപ്പറം :
നിവർന്നയർന്നു നാം നിലകൊള്ളും വീണ്ടും.
ഒരുമലർമാതുണ്ടുലകി, ലഭ്യേവി-
ക്കൊരിടത്തെപ്പൊഴുമീരുന്നാൽപ്പോരുമോ ?

ഭവനം തോറുമാ പ്രമദ പോകട്ടെ
നവനവാപാങ്ഗചലനലോലയായ്.
ഒരുദിനം നമുക്കരികിലുമവൾ
വരും ; വരും തരുമുണർന്നിരിക്കുകിൽ.

അമൃതിലോഹരി നമുക്കുമുണ്ടതിൻ
ക്രമത്തിലായതു വിളമ്പും മോഹിനി.
ഒടുവിലാകിലെന്നതു ? തൽ പാത്രത്തി-
നടിയിൽ വായ്ക്കുവതുറഞ്ഞ സത്തല്ലീ ?

ദിതിജരായിടാതിരിക്കുകിൽ നമ്മെ-
ത്രീദശപങ്ക്തിയിലിരുത്തിടും.കാലം.
അതുവരെ നമുക്കുഴലിലാഴാതെ
മധുരമാമാശാഹലം ഭൂജിച്ചിടാം. (40)

|||

ഗണിച്ചിടേണ്ട നാമഥവാ മറ്റൊന്നും ;
മനസ്സല്ലീ സാക്ഷാത്മനഷ്ടസാഗ്രാജ്യം ?
അതു നമുക്കു നാമധീനമാക്കിയാ-
ലതിനു മേലെയുണ്ടധീശ്വരപദം ?

വൃഥയാമീയത്തെസ്സഖമാം പൊന്നാക്കാൻ
വിദഗ്ദ്ധൻ താൻ മർത്യം,നവൻ രസസിദ്ധൻ.
വിഷത്തെയും നല്ല മരുന്നാക്കാമെന്നു
ഭിഷക് പ്രവരന്മാർ തെളിച്ചുകാട്ടുന്നു.

ധനത്തിൻ നേട്ടത്താൽ വരാത്തതാം സുഖം
ധനത്തിൻ ഗത്യാത്താൽ ചിലർക്കു കിട്ടുന്നു;
എഴുന്നിലമേട തരാത്തൊരാന്നദ-
മെളിയ പുൽക്കുടിൽ ചിലർക്കു നൽകുന്നു ;

തനിശ്ശബ്ദഗാരത്തിൽ ചെടിപ്പു തോന്നിടും
മനം കരുണത്തിൽപ്പൂങ്കു കൈകൊള്ളുന്നു.
ഇതിന്റെയൊക്കെയും രഹസ്യമോർക്കുകിൽ
മതി ; നരൻ സുഖി,കുശലി,യപ്പറം.

ക്ഷണനേരത്തേയ്ക്കു കപിതനായ്തോന്നാ-
മനഗ്രഹിപ്പതിന്നണയമീശ്വരൻ ;
ചെറിയ നുള്ളൊന്നു തരാം ദയാസ്ഥി, തൻ-
തിരുവടിയെയൊന്നായർന്നു നാം നോക്കാൻ,

അലറുന്നു മുഖം കുറുപ്പിച്ചും കൊണ്ടു
മഴപൊഴിക്കുവാനുഴറിടും മേഘം ;
ശുഭമാശ്ശബ്ദമോ കൃഷീവലന്മാർക്കു
വിപഞ്ചിയിൽനിന്നു പൊഴിയും കാകളി. (64)

IV

ജനനം-എന്തോന്നുണ്ടതിങ്കൽ മോദിപ്പാൻ ?
മരണം-എന്തോന്നുണ്ടതിങ്കൽ ചോദിപ്പാൻ ?
ഇവിടെത്തെജ്ജനിക്കിതരലോകത്തി-
ലെവിടെയോ പെടും മൃതിയല്ലീ ബീജം ?

ഒരിടം മുങ്ങലുമൊരിടം പൊങ്ങലും-
ഒരു നിർമുക്കിളിക്കളിയിതോർക്കുകിൽ,
പ്രപഞ്ചജീവിതതടിനിക്കീറ്റില്ലും
പ്രഭവമല്ലന്തം ശ്യാനവുമല്ല.

ഇരുകതകെഴും മുറിയൊന്നീയൂഴി,-
യൊരുവശം ജനി, മറുവശം മൃതി.
തുറന്നതിലൊന്നുമടച്ചുമറ്റൊന്നു-
മിരുന്നിടുനീല വിധി സമദർശി.

എവിടെയോനിന്നു പറന്നുവന്ന നാ-
മെവിടെയോ നോക്കിപ്പറക്കും പക്ഷികൾ.
വിശാലമായിടും വിഹായസത്തിന്റെ
വിഭാഗമാമിരുവശവും വിട്ടു നാം

നെടുനാളിത്തട്ടിലടിയുവാനെങ്കി-

ലുടയവനെതിന്നതളി പക്ഷങ്ങൾ ?
പെരുമഴയിലും കൊടുവെയിലിലും-
മൊരേ കടതന്നേ തുണ-ശമം-ശമം. (84)

V

അവിരതം സുഖ, മവികലം ശുഭ-
മിവയെന്നൽകും പോൽ ചില ജഗത്തുകൾ !
എനിക്കു മോഹമില്ലശേഷമെങ്ങും വെൺ-
മണൽ പരക്കുമമ്മരുക്കളിൽപ്പാർക്കാൻ.

തിരകളറ്റൊരക്കടലുകളിലെൻ
തരി നയിപ്പതിൽത്തരിനുണ്ടോ രസം ?
അവനി, പെറ്റമ്മേ, ഭവദുത്സങ്ഗംതാൻ
നവനവക്രീഡസ്തുചിതമാം രങ്ഗം.

ഭവതിതൻ മേന്മ മുഴുവൻ വായ്ക്കുതു
വിവിധതയിലും വികലതയിലും.
തലയിൽ സർവജ്ഞനണിവതു തികൾ-
ക്കലയെത്താൻ, മുഴുമതിയെല്ലല്ലോ.

പ്രതീക്ഷണം മോദമരുളുന്നു സുഖ-
പ്രതീക്ഷയാം സുധ പകർന്നു നൽകി നീ.
പ്രവൃത്തിക്കെന്നെ നീയൊരുക്കുന്നു പേർത്തും
പ്രവൃദ്ധമായിട്ടും പ്രചോദനത്തിനാൽ

തൊഴിലാളിക്കളോരുലക നീ മാത്രം ;
മുതലാളിക്കളോരുലക മറ്റെല്ലാം.
അശിപ്പതൊന്നല്ലെൻ പിറവിതൻ ലക്ഷ്യം ;
നശിപ്പതില്ല ഞാനൊരിക്കലുമെങ്ങും.

ഇരുകൈകൊണ്ടുമെൻ ജനനി, നിൻ പരി-
ചരണം ചെയ്യുവാൻ തരം വന്നാൽപ്പോരും-

അവിതഥമനിക്കതൊന്നിനാൽ നേടാ-
മവിരതം സുഖ,മവികലം ശുഭം. (108)

പ്രേമ സായുജ്യം

ഉമ്മരപ്പുകാവില്ലല്ലുസിച്ചിടുന്ന
നന്മലരൊന്നിന്നുമോമലാളേ,
എന്നകതാരിലേ മാലൈതെന്നാരായ് വാ-
നിന്നില്ല കെല്ലു ; ഞാനെന്തു ചെയ്യും ?

പേർത്തുമെൻ കണ്ണിൽനിന്നെപ്പോഴും വീഴുന്ന
നീർത്തുള്ളി പിചുകമാകുമെങ്കിൽ
തങ്കമേ, ഞാനൊരു മാലയായ്ക്കോർത്തതു
നികരിച്ചുനലിൽ ചൂർത്തിയേനെ. (1)

മാകന്ദക്കാമ്പിന്മേൽ മത്താടിപ്പാടുന്ന
കോകിലമൊന്നിന്നുമെന്മനസ്സിൽ
ആതങ്കം വായ്ക്കുവതെന്നെന്തെന്തെ ചിന്തിപ്പാൻ
വൈദഗ്ദ്ധ്യമില്ല ; ഞാൻ നിസ്സഹായൻ.

എൻ നെടുവീർപ്പിന്നു തെല്ലുതിൻ ഗാനമായ്
സുന്ദരിമാർമണി, തീരാമെങ്കിൽ
ആയതു നിന്നുടെ കർണ്ണത്തിൽ സ്വാദുവാം
പീയൂഷം മേൽക്കുമേൽത്തുകിയേനെ. (2)

ദൂരത്തു വാനത്തു മിന്നിത്തിളങ്ങുന്ന
താരകയൊന്നിന്നുമല്ലും പോലും
ആമയമെന്നുള്ളിലെന്തെന്നു കാണുവാൻ
സാമർത്ഥ്യമില്ല ; ഞാൻ ഭാഗ്യഹീനൻ.

എന്നുള്ളിൽക്കുത്തുന്നോരത്തലാം തീക്കൊരു
പൊന്നൊളിനക്ഷത്രമാകാമെങ്കിൽ
ആയതു കല്യാണി, നിന്റുന്നിലെൻ നില
മായമറ്റൊട്ടൊട്ടു കാട്ടിയേനെ. (3)

അല്ലെങ്കിൽത്തെറ്റിപ്പോയ് ചൊന്നതു പക്ഷേ ഞാ-
നല്ലലിതാരെത്താൻ പീഡിപ്പില !

എന്നശരീർ കണ്ടേറ്റം ഖിന്നത കൈക്കൊണ്ടു
കണ്ണനീർ തൂകുന്നു പൂക്കളെങ്ങും ;

നീ കനിയേണമെന്നർത്ഥിച്ചു തേന്മാഴി,
കാകളി മൂളുന്നു കോകിലങ്ങൾ ;
നിന്നുടെ നിർദ്ദയവ്യാപാരമീക്ഷിച്ചു
വിണ്ണിൽ നടുങ്ങുന്നു താരകകൾ. (4)

നിന്മലർമേനി ഞാൻ കേശാദിപാദാന്തം
കണ്മണി, വാഴ്ന്നിനേൻ കാവ്യത്തിങ്കൽ,
ഉണ്ടെന്നുമില്ലെന്നും ചൊന്നേൻ നിന്മദ്ധ്യത്തെ-
ക്കണ്ടേക്കാമെന്നോർത്തു കാണാത്തൊലും ;

എത്തെന്നൊന്നില്ലെന്നു നിശ്ചയം വായ്ക്കയാൽ
സത്യം ഞാനായതു വർണ്ണിച്ചില,
ഉണ്ടെങ്കിൽ നീയെന്നെ നീതന്നെ വീഴ്ന്നിന
കണ്ടിൽ നിന്നെന്നെന്നേ കേറ്റിയേനേ. (5)

പിന്നെയും തെറ്റിപ്പോയ് ; നീയൊരു എത്തുളോ-
ളെന്നറിയാത്തവനല്ലല്ലോ ഞാൻ.
മറ്റുളോരംഗങ്ങളൊക്കെയും പുഷ്പങ്ങൾ ;
മുറ്റുമോ എത്തൊരു പാറ വേറെ.

ആയതെന്മാനസസ്സുകപാത്രത്തെ-
യായിരം ചില്ലാക്കിപ്പൊട്ടിച്ചിലേ ?
കാമിനി, സൂക്ഷ്മമായ്യാണെന്നു മൊട്ടുവു
കാമനങ്ങയ്യാത്ത കാരണം ഞാൻ. (6)

നിന്നുള്ളമിങ്ങനെ തീർത്തതും തന്നാജതെ-
യെൻ നെറ്റിയോലയിൽച്ചാർത്തിയതും
താമരപ്പൂവിൽ നിന്നുണ്ടായ ധാതാവ-
ല്ലോമനേ, മറ്റേതോ ഹിംസാശീലൻ.

അന്നിഷ്കരൻപോലും പശ്ചാത്താപാർത്തനായ്
വെണ്ണകൊണ്ടുക്കല്ലെ മൂടി ; പക്ഷേ,
ധന്യനല്ലാത്തൊരൻ ദുർല്ലിപി മാതൃവാൻ
തന്നെഴുത്താണി മയക്കിയില്ല. (7)

പെൺകൊടി, ഞാനൊരു പുല്ലായാൽച്ചുഡയിൽ
നികഴൽപ്പൊന്നലർ ചൂടിയേനേ ;
പഞ്ഞിയാതൃകിൾപ്പാവടയിൽക്കൂടി
മഞ്ജുവാം നിന്മെയ്യിൽപ്പറ്റിയേനേ ;

നീരാവിയാകകിൽത്തെന്നൽത്തേരോടിച്ച
പാരാതെ നിന്മുഖം ചുംബിച്ചേനേ ;
യാചകനായിപ്പോയ് നിൻ പ്രേമഭിക്ഷാർത്ഥി ;
നീചതയേതിനങ്ങെന്നപ്പോലെ ? (8)

ഏതാമെൻ മെയ്യിലെസ്സമ്പത്തു കാർവേണി,
കുത്തിക്കവർന്നു നീ കൊണ്ടുപോയി ;
ചൊല്ലുമോ ഞാനതു ദൈവത്തോടെന്നോർത്തു
കൊല്ലുവാൻ കോപ്പിട്ടു നില്പുമായി.

ശങ്കയിതെന്തിനമ്മാനസമിപ്പൊഴും
നിൻ കയ്യിലല്ലീ ? തെല്ലുറനോക്കൂ,
കേവലം നീയൊഴിഞ്ഞൊരനിക്കുണ്ടൊരു
ദേവതയീരേഴുപാരിൽ വേറേ ? (9)

കണ്ണീരിൽ മുങ്ങി ഞാനീനാമുണ്ടുമായ്
നിന്നുടെ വിഗ്രഹമെന്മനസ്സിൽ
ഊണമുറക്കവും വർജ്ജിച്ചുറപ്പിച്ചു
മാനിച്ചും ധ്യാനിച്ചുമർച്ചചെയ്തും,

നിന്മയമാതൃനെ സർവ്വമീക്ഷിച്ചും,
ജന്മം നയിക്കാണേറെ നാളായ്.
ആയില്ലേ നിൻപാദഭക്തനു ദേവി, നീ

സായുജ്യം നൽകേണ്ടും സമ്പൂർണ്ണതം ? (10)

നർമ്മസല്ലാപം

1. കമുദിനിയൊടോതിനാൻ മന്ദവായു :
"സുമുഖി,യൊരു മുഖ നീ തർക്കമില്ല.
മധുരമൃദുഹാസമെന്തിപ്രകാരം
വിധുവിനുടെ നേർക്കു നീ തൂകിടുന്നു ?

ഇവിടെയണയുന്നുവോ വല്ല നാളും
ഭവതിയുടെ ധൂർത്തനാം പ്രാണനാഥൻ ?
ഉപരി ഗഗനത്തിലാണങ്ങിരിപ്പ-
പ്രഭ, വൊരുകഴിക്കെത്തിങ്ങു നീയും.

സഖി, തവ മുഖത്തിൽ നിൻ കാന്തപാദം
പ്രഹരണമിയറ്റിയാൽ മാത്രമായോ ?
അതിനുടെ തണുപ്പിൽനിന്നു പ്രിയൻതൻ
ഏദയമവികാരമെന്നോർത്തുകൂടെ ?

അകലെയെഴുമായവൻ കാണുമോ നി-
ന്നകതളിരിൽ വായുതാം ഗുരൂരോഗം ?
വരവതുമെളുപ്പമ,ല്ലേതു രാജാ-
വൊരപടി പരിഗ്രഹക്കാരനല്ല !

അവിടെയുഡുപങ്ക്തിയും മറ്റുമായി-
ട്ടുവിരതമവൻ സുഖം പൂണ്ടു വാഴ് വൃ,
വെടിയുക ഞെളിച്ചിൽ ; നിൻ കാമുകൻ ത-
ന്നടിമ ; യധിനാഥയല്ലേതുമേ നീ. " (20)

2. കമുദിനിയത്രയും കേട്ടു ചൊന്നാൾ
സുമധുരമൊരുത്തരം സുകൃഷ്ണമേവം.

"ഗഗനഭ്രവി വാഴ് വൃ മൽകാന്തനെന്നോ
തികവിനൊടുമുച്ച നീ യെൻസഖാവേ ?
അടിയിലൊരു നോക്കു നീ നോക്കുമോ വ-
ന്നടനമൊരരക്ഷണം നീക്കിനിർത്തി ?

പ്രതിഫലിതനെന്നു നീയോർത്തിടേണം
മതി, ഗഗനമായിട്ടും വാപിയിങ്കൽ ;
സ്റ്റടികമയമെൻ ഗൃഹം തന്നെയാണാ-
വടിവുടയ തിങ്കളിൻ വാസഗേഹം.

മമ ചരണതാഡനം തൻശിരസ്സാൽ
ഹിമകിരണനേരുകൊണ്ടത്ര നില്പു.
പ്രണയകലഹം തുലോം ശാന്തമാക്കാ-
നന്നയപരൻ പ്രിയൻ വ്യാപരിപ്പു.

ഘനമകലെ വിട്ടവൻ കാൽക്കൽ വീഴ് വു
തനതുഡുവധുടിമാരോടുകൂടി.
സദയമതുകണ്ടു ഞാൻ തുകിടുന്നൂ
മുദധികത വായ്ക്കയാൽ മുഷഹാസം.

അടിമയിതിലാരു ? മൽ പാദധൂളി-
ല്യാനപരനിന്ദവോ ? ഹന്ത ഞാനോ ?
മികവുമിതുപോലെ താൻ പൂരുഷന്മാർ ;
പകലവർ പരാക്രമം കാട്ടിടുന്നോർ ;

ഇരവിൽ നിജകാന്തമാർതൻ പ്രസാദം
വരുവതിനു ചെയ്യുവോർ ദാസ്യവൃത്തി.
യുവതിഹൃദയങ്ങൾ നീ കാണുവോന-
ല്ലെവിടെ യവ ? യെങ്ങു നീ വാതപോതം ?

കമനനെയധീനനെന്നോർക്കണം നീ
കമനിയുടെയാനനം സ്മേരമായാൽ.” (48)

വീദൂര ഭിക്ഷു

ധിക്കാരിയായോരു ദുര്യോധനൻ തന്റെ
സൽകാരം കൈക്കൊൾവാൻ നിന്നീടാതെ
ക്ഷത്താവോടൊന്നിച്ചു തൽ പാർശ്വം വിട്ടുപോയ്
ഭക്താനുയായിയാം പങ്കജാക്ഷൻ.

ഒന്നുമേ മാധവനാഹരിച്ചിലെന്നു
ചൊന്നിട്ടുനില്ല ഞാനങ്ങു നിന്നും,
തേരിൽ വെച്ചെന്നേയ്ക്കുമായിട്ടു ദൂരത്തു
കൗരവലക്ഷ്മിയെക്കൊണ്ടുപോകേ.

ഒന്നുമേ നൽകില പോകുമ്പോൾക്കാർവർണ്ണൻ
കന്യകാശുൽക്കമായെന്നമില്ല,
മേനിതൻ കാളിമ മാനിയാമന്വപ-
ന്നാനനമെങ്ങുമേ തേയ്ക്കുകയാൽ.

||

ഓതിനാൻ കൗരവൻ : "കണ്ടില്ലേ കർണ്ണ നീ
ദൂതൻ തൻ വ്യാപാരം ദുർമ്മര്യാദം ;
ഭാരതസാർവഭൗമാതിഥ്യസമ്പത്തു
ദൂരത്തു തള്ളമിത്തച്ചുനേവൻ ! 4

തെണ്ടികൾ പാർത്ഥർ തൻ തെമ്മാടിബ് ഭൃത്യനെ-
ത്തണ്ടിലേയ്ക്കൊന്നു ഞാൻ കേറ്റിനോക്കി ;
തെറ്റിപ്പോയ് ; ചെറുമതർഹിപ്പൊന്നില്ലവൻ ;
ചെറ്റയ്ക്കു ചെറ്റയേ ചേർച്ചയുള്ളു.

അത്താഴമുണ്ണുവാനങ്ങോർക്കുദ്ദീനനാം
ക്ഷത്താവിൻ കഞ്ഞിയേ ചേലായ്ക്കോന്നു.
ഉബയിൽ ശുഭ്രന്റെയാതിഥ്യം കൈക്കൊൾവാ-
നമ്മഹാശുഭ്രൻ താനല്ലീ യോഗ്യൻ ?

മോരൊന്നേ മോതൂവാൻ ശീലിച്ച മൂപ്പർക്കു
ഭാരിച്ച രാജാനം ഭക്ഷ്യമാമോ ?
മാളികപ്പു മെത്തയേറിയാലെങ്ങനെ
കാലികൾ മേയ്ക്കുവേൻ കണ്ണടയ്ക്കും ?

കണ്ണനായ്ക്കൽപിച്ച സൗധത്തിൽ ഞാൻ രത്ന-
മൊന്നുമേ വച്ചില ; വയ്ക്കാൻ മേലാ ;
കടുകൊണ്ടുക്കള്ളൻ പോയെങ്കിൽപ്പോയ് ; പിന്നെ-
പ്പെട്ടുകൊണ്ടു ശ്രന്ധ്യമാമത്രേയുള്ളൂ.

കോലകത്തിങ്കൽത്തൻ മേടകണ്ടാ മുഷൻ
കോലരക്കിലുമെന്നോർത്തിരിക്കാം ;
നഞ്ഞിട്ടും ചോറ്റിൽ ഞാനെന്നുമപ്പാവത്തിൽ-
നെഞ്ഞു കിടന്നു പിടഞ്ഞിരിക്കാം ;

ഏതുമേ പേടിക്കേണ്ടെന്നയഗ്ലോപാലൻ ;
ദൂതനെക്കൊല്ലുന്നോനല്ലല്ലോ ഞാൻ ;
പോരെങ്കിലായവനെൻ ഗുരുഭൃതനാം
സീരിതൻ ഭ്രാതാവായ്പ്പോയിതാനും.

അമ്മഹാൻ തന്നുടെയാജ്ഞയാലെനോമൽ-
ക്കണ്ണണിയാകിയ ലക്ഷണയെ
ചീളെന്നു കൃഷ്ണജനേകി ഞാൻ-അല്ലല്ല,
കാളിന്ദീവാരിയിൽക്കെട്ടിത്താഴ്ന്നി.

നിർണ്ണയം ഞാനെന്റെയാചാര്യനുള്ള നാൾ
കണ്ണനെ യാതൊന്നും ചെയ്തയില്ല ;
അക്കഥയോർത്തു താൻ തുള്ളുന്നതപ്പാഴൻ
ഭർഗ്ഗൻതൻ പാർശ്വത്തിൽ ഭൃതം പോലെ.

ആവട്ടെ ഞാനെന്തു ചെയ്യേണ്ടു തോഴരേ ?
ദൈവമെൻ കൈരണ്ടും കെട്ടിയിട്ടു.
പോരിലക്കശ്ശലൻ നമ്മോടു ചേരാത്ത-

തോരുമ്പോൾ നമ്മുടെ നല്ലകാലം.

ആയുധം തൊട്ടിടുനില്പോലുള്ള-
നായുധമെന്നവൻ തൊട്ടു പണ്ടും ?
കാലികൾ മേയുന്ന കാടല്ല പോർക്കളം ?
കോലുകണ്ടോടുനോരല്ല യോധർ ;

പേടമാൻ നേർമിഴിമാരുമായ് വട്ടത്തി-
ലോടക്കഴൽ വിളിച്ചാടിപ്പാടി,
കാടുകൾ കാട്ടുവാനങ്കത്തിലേൽക്കേണ്ട-
തേടലരമ്പുകളല്ലയല്ലോ.

മായകൊണ്ടോരോരോ തട്ടിപ്പു കാട്ടുവാ-
നായവനുണ്ടൊരു കെല്പു വേറെ ;
താടിക്കാർ തന്മുന്നിൽ ദൈവമാസ്തുത്താടാൻ
ധാടിയുമുണ്ടതു സമ്മതിക്കാം.

താപസരെന്നുള്ള വാക്കു ഞാൻ കേൾക്കുമ്പോൾ-
ക്കോപിഷ്ഠനാവതിൽക്കുറ്റമുണ്ടോ ?
ഏറെയുണ്ടെന്നുടെ ചുറ്റിലും വൃദ്ധന്മാർ
ചോറിങ്ങും കൂറങ്ങുമെന്നമട്ടിൽ.

പല്ലുകൾ വീഴുവാനില്ലവർക്കൊക്കെയും
തല്ലിക്കൊഴിച്ചു കഴിഞ്ഞു കാലം.
കാലന്റെ പേരേട്ടിലാവകക്കാർക്കുള്ളോ-
രോലകൾ തീരെപ്പൊടിഞ്ഞും പോയി.

ക്ഷത്താവുമങ്ങനെയുള്ളവൻ താൻ ; പക്ഷേ
മത്താതന്നിഷ്ടൻ ; ഞാനെന്തു ചെയ്യും ?
ഈരാവിൽ നമ്മളെ ദ്രോഹിക്കാൻ മാർഗ്ഗങ്ങൾ
നൂറായിരമവർ ചിന്തചെയ്യും.

ചെയ്യട്ടെ ; ദൈവമുണ്ടേതിനും മീതെ ; ഞാൻ

ജയ്യനല്ലിനോളമാർക്കുമാർക്കും.
പാണ്ഡവർക്കായിട്ടു കണ്ണനും കൂട്ടരും
പാടെത്ര പെട്ടിട്ടുമിക്ഷണവും

കായും വയറുമായ്യാട്ടിൽക്കിടന്നവർ
കായും കിഴങ്ങുമേ തിന്നാനുള്ളൂ.
അന്നിത്യപ്പട്ടിണിക്കോലങ്ങൾ തന്നടൽ
ചെന്നായും നക്കുവാൻ ചെല്ലുന്നീല.

അച്ഛന്റെ നാട്ടിൽപ്പോയ് വാണീടാമാത്മജ,-
ർക്കച്ഛനും വേണ്ടാത്തോൻ ധർമ്മപുത്രൻ.
കാട്ടിൽപ്പിറന്നവർ ; കാട്ടിൽ വളർന്നവർ ;
കാട്ടിൽ മരിക്കുകിലാർക്കു ചേതം ?

മേളങ്ങളോരോന്നു കണ്ടീടാം കാലത്തു
നാളെ"യെന്നിഷ്ടനോടോതി മന്നൻ,
കണ്ണനെക്കാലനെനോർത്തുകൊണ്ടർത്തനായ്-
ത്തന്നുടെ മന്ദിരം നോക്കിപ്പോയാൻ. 92

III

ആരാജവിഥിയിൽപ്പുത്തനായ്പ്പുത്തനാ-
യോരോരോ ഹർമ്മ്യങ്ങൾ കാൺകെക്കാൺകേ,
ഉൾത്താരിൽക്കൗതുകം കൈക്കൊണ്ടു കാർവർണ്ണൻ
ക്ഷത്താവോടിങ്ങനെ ചോദ്യംചെയ്തു:-

"ആരുടെ ഗേഹമി" തോതിനാനദിവ്യൻ :
"കൗരവൻ തന്നുടെ കേളിസൗധം.
ഒട്ടേറെദ്രാമങ്ങളങ്ങയെണ്ണന്ധിപ്പാൻ
പൊട്ടനിസ്സൗധത്തിൽ സൂക്ഷിക്കുന്നു.

ഹാ ! നിത്യമുക്തനാണങ്ങെന്നു കാണില
ഹാനിയാൽ ഗ്രസ്തനാമന്ധപുത്രൻ.

ഭക്തിയാം രജ്ജുവാൽച്ചിത്തത്തിൽ ബന്ധിക്കാ-
മുത്തമപ്പുരുഷനങ്ങെയാർക്കും ;

ആനന്ദധാമാവേ, പാടുപെട്ടീടുകി-
ലാ നന്ദഗോപൻ തൻ ഗേഹിനിക്കും.
ഇങ്ങെഴും സാധിമാർതൻ ഗളം വേർപെട്ട
മംഗല്യസൂത്രങ്ങളുണങ്ങൾ ;

താനും തൻ കൂട്ടരും കെട്ടിത്താനീടുവാൻ-
താനവയിമ്മന്നൻ സംഭരിപ്പു.
മാരകനാകുവാനോർക്കുന്നു മാറ്റാർക്കും ;
സുരജൻ നിലുതോ തന്നെച്ചുറ്റി !”

ഓതിനാൻ നാഗാരികേതു: ”ഞാൻ കാണുന്നു
മേദിനീപാലൻ തൻ നാഗകേതു-
ഭീമന്റെ താതൻ തൻ സ്പർശത്തിലാടുനോ-
രീമഹാസാമ്രാജ്യധൃമകേതു

രാജകബളനമാശിക്കും മന്നനു
യോജിച്ചതേറ്റമീരാഹുചിഹ്നം,
കെട്ടട്ടെ തോഴരേ, കെട്ടട്ടെയെന്നെയ-
ധൃഷ്ടനതാമെങ്കിൽ,ക്കാണാമല്ലോ.

പാറാവൻ പട്ടടയാകുകിലെന്തു ? ഞാൻ
പാറാവു പെറ്റവനല്ലീ പണ്ടേ ?
യർമ്മജടുതനെയല്ലവൻ ബന്ധിപ്പു
ഗർമ്മത്തെ-ഇജ്ജഗൽ പ്രാണൻ ധർമ്മം.”

IV

”ആരുടേതിസ്സുലധം ?” അപ്പുറം ചോദിച്ചു
കാരണപ്പുരുഷ, നോതി ഭക്തൻ.
”വിശ്വാദിശാസനഭാജനമായുള്ള

ദുശ്ശാസനൻ തന്റെ ദുഷ്ടഗേഹം.

മാനത്തെബ് ഭഞ്ജിപ്പാനീമർത്തൃരക്ഷസ്സി-
നാനെന്നും പെണ്ണെന്നും ഭേദമില്ല.
അന്നത്തെ രംഗം ഞാനോർക്കുന്നു, കൗരവ്യ-
ദുർന്നയബീഭത്സന്ത്രത്തരംഗം.

അംഗന, സോദരവല്ലഭ, പുഷ്പിണി-
യിങ്ങനെയുള്ളോരു തത്ത്വമൊന്നും
അക്ഖലനോർത്തില, സാധിയാം കൃഷ്ണയെ-
യഗ്രജവാക്യത്താൽത്തച്ചിഴയ്ക്കേ.

സ്ത്രീയുടെ വസ്തുത്തിൻ സ്രംസനം സംസത്തിൽ
സ്ത്രീപെറ്റ പുരുഷനാരു ചെയ്യും ?
ഭ്രാന്തനിപ്പാപി പാഞ്ഞെന്നഴിച്ചിടുന്നോ
ഗാന്ധാരിയമ്മതന്നംബരവും ?

ആ മന്യു, പാർഷതി, പാഞ്ചാലരാജാവിൻ-
ഹോമാഗ്നി പെറ്റോരു ധൂമവല്ലി.
തീയുടെ പൈതലിൻ ചേലയിൽ കൈവച്ചോൻ
തീതന്നെ തൊട്ടു കളിച്ചു നൂനം.

ഓരോരോ പട്ടമങ്ങേകിയതള്ളട്ട-
ർക്കോരോ ശവാംശ്രുകമായി മാറും ;
ഓരോരോ കണ്ണിരുമസ്സതി വീഴ്ന്നി-
തോരോ തിലാഞ്ജലിയായിത്തീരും.

ഓതിനാൻ മാധവൻ : "പോക നാം മുന്നോട്ടി-
പ്പാതകിതൻ ഗൃഹം വിട്ടു ദൂരെ ;
ഭീമഗദാമിഷം പെട്ടെന്നു തിന്മാനെ-
നോമനശ്ശസ്ത്രങ്ങളുൽ പതിപ്പു"

V

ചോദിച്ച മറ്റൊരു സൗധം കണ്ടശ്ശഹ-
മേതെന്നു ഭക്തനോടിനിരേശൻ.
ഓതിനാൻ ദൈവപായാനാത്മജൻ : "അച്യുത,
പുതനാം ഭീഷ്മർതൻ പുണ്യഗേഹം.

കണ്ണന്റെ പേരിനു മേലില്ലട്ടിവ്യന്ന
കർണ്ണരസായനം മന്നിലൊന്നം.
ആ മഹാനങ്ങയച്ചിന്തിക്കും നേരത്തു
കോശ്മയിർക്കൊള്ളുന്നു മേനി നീളെ.

സ്നോത്രങ്ങളോരോന്നു ചൊല്ലുന്ന നേരത്തു
ഗാത്രത്തിൽക്കമ്പനം വാച്ചിടുന്നു.
വിസ്തരിച്ചിടുന്നു സർവവുമപ്പോഴാ-
വിശ്രുതൻ, ത്വന്മയൻ, വിശ്വാത്മാവേ.

ആടുന്നു, പാടുന്നു, വീഴുന്നു, കേഴുന്നു,
തേടുന്നു മേൽക്കുമേൽ ഭക്ത്യന്മാദം ;
അമ്മട്ടിൽപ്പത്രനെക്കാണുവാൻ പാഞ്ഞുപാ-
ഞ്ഞമ്മയുമെത്തുന്നു കണ്ണിലൂടെ.

കേവലം ഭൂവിലപ്പാവനെന്നൊപ്പമായ്-
ത്താവകസേവകനേവനുള്ള ?
എങ്കിലുമമ്മഹാൻ ഭാവിയിൽപ്പാണുവ-
രങ്കത്തിലേർപ്പെട്ടാൽ ശത്രുപക്ഷ്യൻ.

തിന്നുന്ന ചോറ്റിനു നന്ദി താൻ കാട്ടാത്താൽ
സ്വർന്നദീപത്രനു തുഷ്ടിയില്ല.
പാപിതന്നച്ഛനാണെങ്കിലുമന്യനെ-
യാപത്തിലെങ്ങനെ വിട്ടുമാറും ?

ഗാന്ധാരിതന്നുടെ കണ്ണിൽനിന്നശ്രുക്കൾ
താൻ താഴെ വീഴ് വതു കണ്ടു നിൽക്കും ?

ബാലരാം പാർത്ഥശയങ്ങളെ കൊന്നിട്ട-
ശ്ലീലവാൻ മറ്റൊരു കംസനാകും ?

അമ്പുകളെങ്ങനെയങ്ങയിലേല്പിച്ചു
തൻ പുജാബിംബം താൻ തച്ചടയ്ക്കും ?
മുന്നോട്ടും പിന്നോട്ടും നീങ്ങുവാനാവതെ
നിന്നേടം നിൽക്കുന്നു നീതിനിഷ്ഠൻ.

ഹാ ! ധർമ്മസങ്കടമിത്രമേൽ വായ്ത്തി-
ല്ലേതൊരു വീരനാമീരണത്തിൽ.
ആയുധം കൗരവർക്കായിട്ടു തൊട്ടാലു-
മാശിസ്സു പാണ്ഡവർക്കേകിടുന്നു.

സ്വച്ഛന്ദമൃത്യു താനെങ്കിലുമാതിഥ്യ-
മിച്ഛിപ്പീലിന്ദ്രനിൽനിന്നിപ്പോഴും ;
അല്ലെങ്കിലെല്ലങ്ങളെയങ്ങനെ വേർപ്പെട്ടു
നല്ലവർ തേടിടുമന്യലോകം ?” (192)

VI

ഭീഷ്മർ-ഹാ ! തനുടെ ഭീഷ്മർ-തൻ ദിവ്യമാം
വേശ്മതെന്നുള്ള വാക്കു കേൾക്കേ
മറ്റൊരു മട്ടായി മാനസം കണ്ണുന്നു ;
തെറ്റെന്നു തിങ്കളായ്ചെന്തി മാറി.

വാരാളിപ്പുമേനി കോരിത്തരിക്കവേ,
തേരിൽനിന്നുതഥാനംചെയ്തു ചെമ്മേ,
ഓരോരോ സംഭവമോർക്കവേ മേൽക്കുമേൽ
ധാരയായ്പ്പായുന്ന കണ്ണുനീരാൽ

ചേണുറു പുണാരം മാർത്തട്ടിൽ ചാർത്തിക്കൊ-
ണ്ടാനന്ദവിഗ്രഹനേവമോതി :-
”നൃനമങ്ങളെൻ മാർഗ്ഗദർശിതാൻ തോഴരേ !

കാണേണ്ടതിപ്പോൾ ഞാൻ കണ്ടുവല്ലോ.

ആയില്ല ഭാഗ്യവും ഞാനുമായ് വിശ്ലേഷം ;
പോയില്ലെൻ കണ്ണിന്റെ പൂർവപുണ്യം.
ഈ മണൽക്കാട്ടിലുമൽഭ്രതമിത്തരം
പുമലർക്കാവൊന്നു വായ്ക്കുന്നല്ലോ ;

ഇടുഷ്ടരാക്ഷസസ്ഥാനത്തിലുമൊരു
സിദ്ധന്റെയാശ്രമം മിന്നുന്നല്ലോ.
രാജർഷേ, ഗംഗേയ, വെന്നാലുമങ്ങുതാ-
നാജന്മപാവനർക്കഗ്രഗണ്യൻ.

ഭഗേന ശുൽക്കമായുച്ചത്തിൽ മൂന്നമ-
ങ്ങാശകളൊക്കയും ഞെട്ടുവണ്ണം,
മാനിച്ച ചെത്തോരു സത്യത്തിൻ നിർഘോഷം
മാറ്റൊലിക്കൊള്ളുന്നു മന്നിലിന്നും.

ഭർഗ്ഗൻ തൻ കൺതീയിൽ ഭസ്മമായ്പ്പോകിലും
ചിക്കെന്നുവീണ്ടും പോന്നജ്ജീവിക്കെ
ആ മഹായോഗിയെക്കൊണ്ടു തൻ പാതിമെയ്
കാമിനിക്കേകിച്ചു കാമദേവൻ.

താതൻ തന്നാജന്തയാൽ സർവവും സന്ത്യജി-
ച്ചേതിനും സജ്ജനായ് രാമചന്ദ്രൻ
കാനനം പൂകിനാ, നെങ്കിലുമങ്ങുതൻ
ജാനകിയെക്കൂടിക്കൊണ്ടുപോയാൻ.

മാന്ദിഴിമാരുടെ ചിന്തയും മർത്യർക്കു
തേന്മഴ പെയ്യുന്നു ചേതസ്സികൾ.
'സ്ത്രീ' യെന്നൊരച്ചെറുശബ്ദത്തിലില്ലാത്ത
പീയൂഷം കുർണ്ണങ്ങൾക്കേതു വേറേ ?

യാഗങ്ങളെന്തിന്നു ചെയ്യുന്നു മാനുഷർ ?

നാകത്തിലപ്പുരസ്ത്രീകൾ പുൽകാൻ.
അങ്കത്തിലെന്തിന്നു ചാകുന്നു ? കണ്ണത്തിൽ
വിൺ കയൽക്കണ്ണിമാർ മാല ചാർത്താൻ !

ആ മട്ടിൽ ശ്രുത്യംബകൂടിയും കമ്രമാം
കാമത്തെത്തൻ മൂനിൽ ക്കാട്ടിക്കാട്ടി
ധർമ്മത്തിൻ പാതയിൽ സഞ്ചരിപ്പിക്കുന്നു
ശർമ്മത്തെയാശിക്കും സർവരേയും.

അങ്ങനെ മായയിൽ മുങ്ങിന മന്നിതി-
ലങ്ങമ്പോ ! മേലത്തേസ്സാർവ്വഭൗമൻ,
രാജശ്രീ വേണ്ടെന്നു വെച്ചതൊരാശ്ചര്യം ;
സ്ത്രീജയം ചെയ്തതൊരത്യാശ്ചര്യം.

തമ്പിഴിഷ്ഠിപ്പിനാൽ ത്രൈലോക്യം വെല്ലുന്ന
പെണ്ണണിമാരുടെ മധ്യത്തിങ്കൽ
നിത്യോർധ്വരേതസ്സായ് നിൽക്കുന്നുണ്ടങ്ങിന്നും
നിസ്സംഗൻ, നിഷ്കാമൻ, നിർവികാരൻ.

അമ്മയായ്-അല്ലെങ്കിൽ പെങ്ങളായ്-അല്ലെങ്കിൽ
തമ്പകളായ്-മാത്രം കണ്ടിരിക്കാം,
അല്ലാതെ മറ്റൊരു ഭാവത്തിലങ്ങേതു
നല്ലാരെക്കാണാനുമന്യനല്ലോ.

അംഗന കാല്പിടിച്ചർത്ഥിച്ചു നിന്നാലും
തൻ ഗുരു കോപിച്ചു ശാസിച്ചാലും,
തായ താൻ നേർന്നാലും, താവകസത്യോക്തി
മായാപിതാമഹരേഖതന്നെ.

എന്നാളുമസ്സത്യം നിർവിഘ്നം കാക്കുമ-
ങ്ങെന്നുടെ സത്യം ഞാൻ ലംഘിച്ചാലും
സ്രഷ്ടാവിൻ നെറ്റിയിൽക്കൂടിയുമിന്നപ്പോൾ-
പ്പെട്ടുപോം താനെന്നു ലേഖ്യം കാണും.

കല്പന കൂടാതെ കാലന്നു തൊട്ടീടാ-
നല്ലവുമാവാത്തതങ്ങു മാത്രം
കാർമ്മുകപാണികൾക്കൊക്കെയും നേതാവായ്,
ധാർമ്മികർക്കേവർക്കും ദേശികനായ്,

ആചാരശുക്ലനായദ്ധ്യാത്മവേത്താവായ്-
പൂജാർഹനാരുണ്ടിന്നങ്ങേപ്പോലെ ?
കൗരവമന്നർക്കു മാത്രമ, ല്ലങ്ങോർത്താൽ
ഭാരതർ ഞങ്ങൾക്കുപോലുമല്ല,

കേവലമീരേഴുലോകത്തിൽ ജാതരാ-
മേവർക്കും മുത്തച്ഛനേതുകൊണ്ടും.
അങ്ങയാൽ ധന്യമായ് ചന്ദ്രൻ തന്നൻവയ-
മങ്ങയാൽപ്പുതനായ് ഭൂതധാത്രി,

അങ്ങയാൽ സംസ്കാരസമ്പന്നരായ് ലോക-
രങ്ങയാൽ ദക്ഷമായ് ധാതുപാണി.
പാവനി ഗംഗയ്ക്കും വിരസുകീർത്തിയാൽ
ധവള്യം വായ്ലിക്കും ത്യാഗമൂർത്തേ,

ശിഷ്യരിൽ ശിഷ്യനാമങ്ങേയ്ക്കുൻ കൂപ്പുകൈ,
നിഷ്കരനെഷ്ടികബ്രഹ്മചാരിൻ.
ശസ്ത്രമങ്ങേയ്ക്കുനു ശത്രുക്കൾക്കെന്നോർത്തു
വിത്രസ്മരാകന്നീലേതും ഞങ്ങൾ ;

മാനസം ഞങ്ങൾക്കു തന്നുപോ,യങ്ങതിൽ
ബാണങ്ങളേല്പിച്ചാലാർക്കു ഖേദം ?
അങ്ങയെക്കൂടിയും വെന്നുവെന്നുള്ള പേ-
രങ്ങയാൽ നേടട്ടെ പാണ്ഡവന്മാർ." 280

VII

അമ്മട്ടിൽ സൗധങ്ങളോരോന്നു നോക്കിയും,
നർമ്മങ്ങളോരോന്നു സല്ലപിച്ചും,
തേരിങ്കൽ പ്പോയിട്ടും ദേവനും ക്ഷന്താവും
ദൂരത്തൊരോടത്തു ചെന്നുചേർന്നു.

തൻപുരോഭാഗത്തിൽക്കാർവർണ്ണനങ്ങളൊരു
മൺപുര നില്പതു കണ്ടാൻ ചാരേ,
കൃത്രിമമോടികൾ യാതൊന്നും കൂടാതെ
സത്യത്തിൽ വിശ്രമസ്ഥാനം പോലെ.

അച്ചുറ്റുപുലക്കുടിൽതന്നിലാണാര്യനാ-
യച്യുതഭക്തനായ്, ശാന്താത്മാവായ്,
പാവിതലോകനായ്, വാഴ് വതാ വിജ്ഞാനം
ശ്രീവിദുരാഭിധൻ, ജീവന്യുക്തൻ.

ഏതൊരു ഗേഹമതെന്നജൻ, സർവ്വജ്ഞൻ,
ചോദിച്ചു ജീജ്ഞാസുവെന്നപോലെ,
പുഞ്ചിരി തഞ്ചിന ചെഞ്ചൊടി തോഴർതൻ
നെഞ്ചകം വഞ്ചനം ചെയ്തനിൽക്കേ.

ഓതിനാൻ ധർമ്മാത്മാ "വെന്നെയുമിങ്ങനെ
ശോധിപ്പതെന്തിനെന്നന്ത്യാമിൻ ?
വസ്തുക്കളേറിയാൽത്തന്നുടേതേതെന്നു
സശ്രീകനോർക്കുവാൻ സാധ്യമല്ല ;

അങ്ങനും വാണീടുമിഗ്ഗഹമല്ലെങ്കി-
ലങ്ങയാൽ വിസ്മൃതമായതെന്തേ ?
മായയാം മാറാല മാറിപ്പോ,യങ്ങയെ
സ്വീയമാം രൂപത്തിൽക്കണ്ടുപോയ് ഞാൻ.

ഭാവൽകല്ലാതെയെന്തുണ്ടിപ്പാർത്തട്ടിൽ
സ്ഥാവരജംഗമസഞ്ചയത്തിൽ ?
ആദിത്യനങ്ങക്കൈ കത്തിക്കും പൊൽത്തിരി ;

വാർതികൾ മാൺപെഴും മന്ദഹാസം ;

താരങ്ങളാനന്ദക്കണ്ണനീർത്തുള്ളിക-
ളീരേഴുലോകവും ക്രിഡാവസ്തു.
ഉണ്ണികൾതൻ കളിയുള്ളും കളിർപ്പിച്ചു
ധന്യനായ്ക്കീരാത്ത താതനണ്ടോ ?

പിഞ്ചിളം പൈതങ്ങൾ ഞങ്ങളോടങ്ങുചുൻ
കൊഞ്ചിടും കൊഞ്ചലിലോകതന്ത്രം.
പാടിയുമാടിയും ചാടിയുമാടിയും
കാടുകൾ കാട്ടുമിടങ്ങുകളെ

വാടിന മെയ്യുമായ്ക്കാനവേ വന്നങ്ങ
വാരിയെടുത്തണച്ചുമവയ്യ.
പൊങ്ങുന്ന നേരത്തു പൊങ്ങുന്നു ഞാനങ്ങേ-
പങ്കുജച്ചെങ്കഴൽ പറ്റിപ്പറ്റി ;

വീണിടും നേരത്തു വീഴുന്നു ചെന്നങ്ങേ-
ച്ചേണറ്റ തൃക്കൈയിൽതെറ്റിത്തെറ്റി.
ആത്മാവു പുത്രനെന്നോതുന്നുണ്ടാമ്നായ,-
മാതമജരങ്ങളേയ്ക്കു ഞങ്ങളെല്ലാം ;

അച്ഛനോടൊപ്പമാം മക്കളെന്നുള്ളതു
നിശ്ചയം, വിത്തുകൽ വൃക്ഷം പോലെ.
അങ്ങയെ മാത്രമേ കാണുന്നതുള്ളു ഞാ-
നങ്ങനെയങ്ങോടു നോക്കിയാലും.

കാണിപ്പതങ്ങുതാൻ, കാണുന്നതങ്ങുതാൻ,
കാഴ്ചയുമങ്ങുതാൻ കാരണാത്മൻ.
ഏതൊരു മൺതരി വൈകുണ്ഠമല്ലങ്ങേ,-
യ്ക്കേതൊരു നിർത്തുള്ളിയാഴിയല്ല ?

ഏതൊരു നാളിലില്ലേതൊരു നാട്ടിലി-

ല്ലേതൊരു വസ്തുവിലെൻപുരാനേ ?
ഭൂതവും ഭാവിയുമില്ലാത്ത കാലമ-
ങ്ങാദിയുമതവുമറ്റ രൂപം ;

ജന്മവും മൃത്യുവുമേലാത്ത ജീവിതം ;
നന്മയും തിന്മയും വിട്ട ഭാവം.
കർമ്മമെന്നങ്ങയെ വാഴ്ത്തുന്ന കർമ്മാർ ;
ബ്രഹ്മമെന്നോർക്കുന്നു മാമുനീന്ദ്രർ ;

പ്രേമമെന്നോതുന്നു ഭക്തർ ; അങ്ങേതും താൻ ;
നാമത്തിനങ്ങേയ്ക്കു സീമയുണ്ടോ ?
അങ്ങയെയെന്നിലു, മങ്ങയിലെന്നെയു-
മങ്ങേക്കണ്ണൻ കണ്ണായ്ക്കുണ്ടുനിൽക്കെ,

ഞാനെന്നൊന്നങ്ങൊഴിഞ്ഞില്ലതാൻ ; അല്ലാതെ
ഞാനെന്നൊന്നുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ താനങ്ങും.
അങ്ങയെ ഞാനെന്നു ചൊല് വതിൽച്ചേർച്ചയി-
ല്ലങ്ങളല്ല, ഞാനല്ല,ങ്ങന്യനല്ല ;

ഒക്കയും തീർക്കുന്ന, തൊക്കയും കാക്കുന്ന-
തൊക്കെയും മായ്ക്കുന്നതൊപ്പമേതോ ?
പാദജനനെന്നൊച്ചൊല് വതു നേരെങ്കിൽ
പാദം ഹാ ! ഭാവൽകമന്യരേക്കാൾ,

ചിന്മാത്രമൂർത്തേ, ഞാനാശ്രയിച്ചിടുവാൻ
ജന്മാവകാശി താൻ ; തെറ്റൊള്ളൂ ?
എത്രമേൽ മേന്മയപ്പാദത്തിനാണ്ടെന്നു
സത്യത്തിലോതാൻ ഞാൻ ശക്തനല്ല.

ചേലാർന്ന നേർവഴി ഭക്തർക്കു കാട്ടുന്ന
ബാലാർക്കൻ തൻ ബിംബമാണപ്പാദം ;
ആദിതേയാധിപൻ ചൂടുന്ന പൊന്മുടി
പാദുകയാകുന്നതാണപ്പാദം ;

എന്തഹിയമ്മതൻ ചെന്തളിർക്കൈക്കൊണ്ടു
സംവാഹനം ചെയ് വതാണപ്പാദം ;
രൈവ്രിക്രമാവസ്ഥ വാമനമൂർത്തിക്കു
കൈവളർത്തിടിനതാണപ്പാദം,

വിൻപുഴയാകുന്ന നന്മധുവുറുന്ന
സംഹല്ലസാരസമാണപ്പാദം ;
പാടുപെട്ടീശാനനാരാഞ്ഞു നോക്കീട്ടും
ചോടെങ്ങും കാണാത്തതാണപ്പാദം ;

കാളിയൻ തൻ ഫണമാണിക്യരംഗത്തിൽ-
കേളികളാടിയതാണപ്പാദം ;
അക്കഴൽ കമ്പിട്ടു ചോദിപ്പാനങ്ങേവി-
ട്ടിക്കപ്പമാടത്തിന്നീശനേവൻ ?” (372)

VIII

അഞ്ജനവിഗ്രഹനാ വാക്കു കേലക്കവേ
പുഞ്ചിരി പിന്നെയും പൂണ്ടു ചൊന്നാൻ :
മാനുഷനല്ലേഞാൻ ? മാപ്പേകുതോഴരെ
”മാനുഷരോർമ്മകേടുള്ളോരല്ലേ ?

അങ്ങുമി ഞാനുമായല്ലവും ദേദമി-
ല്ലങ്ങു ഞാൻ തന്നെ ; ഞാനങ്ങും തന്നെ.
അങ്ങയിൽ വാഴ് വൂ ഞാ,ങ്ങിതിൽ ; പിന്നെയി-
തെങ്ങനെയെന്നിമേടയല്ല ?

വന്നു ഞാനുണ്ണുവാനത്താഴമെൻ വീട്ടി-
ലന്യാനഭക്ഷകനല്ലല്ലോ ഞാൻ.
സ്നേഹിത, ചെല്ലാം നാമുള്ളിലെ,യ്ക്കങ്ങേനി-
ക്കാഗതു ; ഞാനങ്ങേയാതിഥേയൻ.

പാദജൻ പോലുമ,ങ്ങിപ്പുരമ്പ്രഹത്തിൻ
പാദവും ശീർഷവുമാരു കണ്ടു ?
യാതൊരു മുർത്തിയുമില്ലാത്ത സത്തയെ
'നേതി' യെന്നാം മട്ടുമോതിയോതി,

പോരാതെ പൃഷ്ണരൂപത്തിൽക്കാട്ടുന്നു
വേറിട്ടുപോംവഴി വിട്ടു വേദം.
മിഥ്യാഭിമാനത്താൽ മാനുഷരാവാക്യം
തത്ത്വാവബോധകമെന്നു നണ്ണി,

നിത്യവും തേടുന്നു മത്സരം-എല്ലാമൊ-
രർത്ഥാലങ്കാരോക്തി ചെയ്തു ചെയ്തി.
സത്യത്തിൽ മാനുഷരേവരുമൊന്നു താൻ ;
വ്യക്തികൾ വാസനമാത്രഭിന്നർ ;

ആദിത്യമണ്ഡലം പാരെങ്ങും വർഷിക്കു-
മേതൊരു രശ്മിയുമേകരൂപം.
പാദജനാണെങ്കിലാകട്ടെ ; തോഴര-
പ്പാദത്തിൻ മാഹാത്മ്യം കണ്ടറിഞ്ഞോൻ.

നിശ്ചയം ഗംഗതൻ ഭൂതാവു താങ്ങു
വിശ്രുതചാരിത്രൻ, വിദ്യാവൃദ്ധൻ ;
ശ്രീശ്രകൃഷ്ണഹർഷിശ്രേഷ്ഠനുമഗ്രജൻ ;
ഭീഷ്മർക്കു യൊജിച്ചു കാരണവൻ.

അങ്ങയാൽക്കാലൻ തൻ സോദരി കാളിന്ദി
മംഗലഗംഗയായ് മാറിടുന്നു ;
അന്ധനാം മന്നൻ തൻ താമസമാനസ-
മിന്ദുവിൻ ബിംബമായ് തീർന്നിടുന്നു

അൻപിലിക്തൃഷ്ണനാം ഞാനുമിന്നങ്ങേക്കൈ
വെൺപട്ടു ചാർത്തിച്ചു രാമനേട്ടൻ.
നീതിയാം ഗൗരിതൻ നീഹാരശൈലമേ,

സാദരമങ്ങേയ്ക്കൻ ധന്യവാദം. (412)

IX

”സാന്ദ്രതമാനീതിദേവതതൻ ചൊല്ല-
മാംബികേയാത്മജൻ കേശ്വിലല്ലോ.
ഏതും ഞാൻ ശക്തനെന്നോർപ്പിലദൃഷ്ടനെ-
ദൃതിനാൽ മര്യാദക്കാരനാക്കാൻ.

സ്വല്പവും ബുദ്ധിയുണ്ടെങ്കിൽ ഞാൻ ചെയ്യേണ്ട
നിഷ്കലമാകമിസ്സന്ധിയത്ത്.
എന്നാലും ശക്യമാമുദ്യമമാവോള-
മെന്നാളും കർത്തവ്യമല്ലീ നമ്മാൽ,

പോരെന്ന പേയുടെ ഘോരമാം വായിലി-
പ്പാരിടം കൈതെറ്റി വീണിടായ് വാൻ ?
പറ്റിയാൽപ്പറ്റി ; നാം ലോകത്തിൻ ദൃഷ്ടിയിൽ-
ത്തെറ്റുകാരല്ലല്ലോ ചെറ്റം പിന്നെ.

ശോണിതസിന്ധുവിൽ മജ്ജനംചെയ്തിട്ടു
വേണമീയുഴിതൻ പങ്കം നിങ്ങൾ ;
എന്നാലതാവട്ടെ ;യെങ്ങനെയെങ്കിലും
വെന്നാവു ധർമ്മം താൻ വിശ്വാധാരം.

ഹിംസയെ മറ്റൊരു പോംവഴി കാണാത്താൽ
ഹിംസനം ചെയ് വതു ഹിംസയല്ല ;
ഹിംസയ്ക്കു കീഴ്ച്ചമേതൊരഹിംസയും
ഹിംസതൻ പര്യായശബ്ദം മാത്രം.

ഭീഷ്മരും ദ്രോണരും കർണ്ണനും ശല്യരും-
മൃഷ്ടജവീര്യനാം ദ്രൗണിതാനും
ചൊല്ലടി നിൽക്കുന്ന കൗരവനിങ്ങനെ
മപ്പടിച്ചാർപ്പതിലെതു ചിത്രം ?

ഭൗതികശക്തിതൻ പര്യാപ്തികൊണ്ടവ-
നേതിനും തയ്യാറായ് നിന്നിടുന്നു.
ഒന്നുണ്ടോരൂനമെന്നോർക്കുന്നതില്ലവൻ-
തന്നുടെ പക്ഷത്തിലല്ല ധർമ്മം.

കേവലമായതു കൈവിട്ടോരക് വലൻ
പീവരമാമൊരു വയ്ക്കോൽപ്പന്തൽ ;
എങ്ങനെ ജംഭിച്ചു നിൽക്കിലും തച്ഛക്തി
മംഗല്യം വേർപെട്ട മങ്കമാത്രം.

തൻ ഗ്രാമം സർവവും വേണ്ടോരാ ലുബ്ധനാ
സംഗ്രാമം നൽകാനേ സാധ്യമാളു.
എത്രനാൾ ധർമ്മത്തെ ദ്രോഹിക്കും ദുർവൃത്തൻ
മിത്രനെക്കുറിയട്ടെന്നപോലെ ?

ആയുധം തൊട്ടിടേ,ണ്ടാർഭാടം കാട്ടിടേ-
ണ്ടായോധനത്തിന്നു കോപ്പിടേണ്ട ?
എങ്ങതു നിൽക്കുന്നു സാമ്രാജ്യലക്ഷ്മിയെ-
യങ്ങുതാൻ ചേർത്തിട്ടേ നിങ്ങുകാലം. (452)

X

”പോകട്ടെയാവക ചിന്തകൾ ദൂരത്തു ;
വേഗത്തിലത്താഴമുണ്ടിടാം നാം ;
ചീളെന്നു നിദ്രയെക്കൈക്കൊള്ളാം ; നീളട്ടെ
നാളത്തെക്കാര്യങ്ങൾ നാളെയോളം.

കള്ളമല്ലേതും ഞാൻ ചൊൽ വതു, തീയെന്റെ
പള്ളയിൽ മേൽക്കുമേൽക്കുത്തിടുന്നു ;
താണവമാടുന്നു ധാടിയിലങ്ങതു
ഖാണവക്കാട്ടിൽ പുണ്ടെന്നപോലെ.

ഞാനൊരു സാപ്പാട്ടുരാമനെന്നുള്ളതു
നൃനമെൻ തോഴർതൻ പത്തിയോർക്കാം ;
അന്നല്ലാർ നൽകിട്ടും പാലിന്നു തൈരിന്നും
വെണ്ണയ്ക്കും സ്വാദൊന്നു വേരേതന്നെ.

അല്പവും ശങ്കയില്ലർപ്പിക്കുമസ്സതി-
യപ്പവും വത്സനം പായസവും
ഭക്തപ്രിയാഭിധയുണ്ടെന്നിടയതു
ഭക്തത്തിൽ പ്രിതിയാൽ വന്നതത്രേ.

ഉഴുന്നു വെള്ളമെൻ നാവിൽ, ഞാനുൾത്തട്ടിൽ-
പ്പേറുന്ന വൻ കൊതി ഭക്തി ചെയ് വാൻ
നിൽക്കട്ടെ ദൂരത്തു ദൂതിന്റെ ചിന്തയാം
സ്വർഗ്ഗത്തെക്കടുവെട്ടുന്നേരം.”

വഞ്ചനമാനുഷനിമ്മട്ടിൽ വാക്കോതി-
യഞ്ചിതവക്ത്രനായ്ക്കോഴരോടും
അർഘ്യപാദ്യാദികൾ കൈക്കാൾവാൻ വാതിൽക്കൽ
നിൽക്കാതെ പാഞ്ഞെത്തി തൽഗൃഹത്തിൽ.

നേരതാൻ ചൊന്നതു ; തീയുമുണ്ടെക്കുഷി
പേരിട്ടും ബ്രഹ്മാണുഭാണുത്തിങ്കൽ.
ഭക്തർക്കു നിത്യമൃതാർപ്പണം ചെയ് വോന-
ബ് ഭക്തനിൽ നിന്നമൃതാദാതാവായ്

അങ്ങരുളിടവേ തുഷ്ടുമായ് തെല്ലൊന്നു
തൻ കടം വീട്ടിയപോലെ വിശ്വം.
അല്പമായ്പ്പിന്നെയും സല്ലപിച്ചപ്പുറം
തല്ലത്തെ പ്രാപിച്ചാൻ സാരസാക്ഷൻ,

ദ്രോമിനിരയീർഷ്യയിൽ നോക്കുന്ന
നിദ്രയാലാലിംഗിതാംഗനായി.
ശേഷമെന്തോതേണ്ടു ? ചെറുപ്പായൊന്നു

ശേഷനായ്യാങ്ങിപോൽചിൽ പൂമാനേ. (488)

ചപ്പം ചിപ്പം

ഇന്നു നാം 'ചപ്പം ചിപ്പം' എന്നോടും പദാർത്ഥങ്ങളോടും കൊള്ളുന്നതല്ലെന്നല്ലി നിനയ്ക്കുന്നു ?

വ്യർത്ഥമായൊന്നും തന്നെ വിശ്വത്തിലില്ലെന്നുള്ള തത്വം നാം ധരിക്കാതെ വാഴ് വതാണതിൻ മൂലം.

സദ്യസ്തമാവാം നേട്ടമൊന്നിൽനിന്നന്യത്തിൽ നിന്നുത്തരക്ഷണത്തിങ്കലായിടാം പ്രയോജനം.

"ഇന്നത്തേപ്പുജാസുമം നാളത്തേപ്പാഴ് നിർമ്മാല്യമിന്നത്തേക്കോടിച്ചേല നാളത്തേപ്പഴുതുണി ;

ഇന്നത്തേപ്പാനിൻ മേട നാളത്തേശ്ശുവക്കോട്ടയിന്നത്തെയഗതുകൻ നാളത്തേത്തിരസ്തുതൻ."

എന്നു നാമോർത്തേതിന്നു മാഴ്ത്തുന ? കണ്ടീടാമുൾക്കണ്ണിനാൽ നോക്കുന്നേരം കാഴ്ചയെന്നാർക്കും വേറെ.

ഇന്നത്തേക്രീഡാരാമമിന്നലെശ്ശേലാരാണ്യമിന്നത്തേപ്പുഞ്ചപ്പാടമിന്നലെക്കൊടുങ്കായൽ ;

ഇന്നത്തേ മുക്താരതമിന്നലെപ്പയോബിന്ദുവിന്നത്തേപ്പുലപ്രാപ്തിയിന്നലെ സ്വപ്നമോ,

മൃത്യുവിന്നാണെങ്കിലെ,ത്തായിക്കൊള്ളട്ടേ ജന്മം ; മൃത്യുവും ജന്മത്തിനാണെന്നില്ലേ സമാധാനം ?

പുത്തനാമോരോതരം വസ്തുവായ് പ്രകാശിപ്പു ചത്തുപോയെന്നോർത്തു നാം ദുഃക്ഷിക്കും സമസ്തവും.

പാരിടം ശൃഗാനമല്ലായതിനടിക്ക നാം ചാരുവാമേതോ ശിലുശാലയൊന്നത്രേ കാണു ;

അങ്ങാളിത്തേതോ ശക്തി വായുതണ്ടെല്ലാറ്റിനും
മംഗളം വളർത്തുവാൻ മണ്ണെളക്കായും നീട്ടി

പേർത്തുമക്കരം നഞ്ഞാൽത്തീർക്കുന്നു സിദ്ധാഷധം ;
കൂർത്തമുള്ളിനെജ്ജപാസുനമായ് വിടിർത്തുന്നു ;

കൈപ്പിൽനിന്നുണ്ടാക്കുന്നു മാധുര്യം ; നാറ്റത്തിൽനി-
ന്നുതടവിപ്പിച്ചീടുന്നു സൗരഭ്യം വിശ്യാത്തരം.

തങ്കമായ്,ത്തുരുമ്പിച്ച ലോഹത്തെ മാറ്റീടുന്നു ;
തങ്കത്തെയുതിക്കാച്ചിപ്പണ്ടങ്ങൾ നിർമ്മിക്കുന്നു ;

ആ മനോഹരങ്ങളാം ഭ്രൂണങ്ങളെക്കൊണ്ടു
ഭ്രമിതൻ പൂമേനിക്കു സൗഭഗം പുലർത്തുന്നു

ചേലിലക്കയ്യിൽച്ചെന്നു വിശ്രമം കൊൾവാൻ ഹംസ-
തുലശയ്യിൽപ്പോലെ, പോകുന്നു ജീവാത്മാക്കൾ ;

വേഷമാം നേപഥ്യത്തിൽ മാറ്റിക്കൊണ്ടെത്തും വീണ്ടും
ശേഷവും കഥാഭാഗമാടുവാനാനർത്തകർ.

ഇന്നത്തേച്ചപ്പും ചിപ്പുമില്ലാഞ്ഞാൽ നമുക്കെല്ലാം
ചിന്നത്തേക്കുഷിക്കേതു ദോഹളം ഭ്രാതാക്കളേ ?

ചപ്പുചിപ്പാണെന്നോർത്തു തള്ളുവാൻ പാടില്ലൊന്നും ;
ചപ്പുചിപ്പിൽനിന്നത്രേ സംഭ്രതി സർവത്തിനും. (40)

വിനയം

1. നിച്ചലും കാഞ്ചതുണ്ടെത്രയോ പേരെ നാ-
മുച്ചസ്ഥരാകുന്നതൊട്ടുനേരം,
ലീലയിൽ ദൈവമൊന്നുതുമ്പോൾപ്പൊങ്ങുന്ന
തുലത്തിൻ തുണ്ടുകളെന്നപോലെ.
"അവെടാ ! ഞാനേ ഞാൻ !!" എന്നവരപ്പോള-
ക്കൊമ്പത്തിരുന്ന ഞെളിഞ്ഞിടുന്നു.

കണ്ണിന്നു കാഴ്ചകേ,ടുള്ളിന്നു വിസ്മൃതി ;
ചൊന്നാലതുന്മദ,മല്ലുന്മാദം.
2. എന്തിനിക്കുന്തിച്ചുനിൽക്കലൈൻദ്രാതാവേ,
രണ്ടുമുന്നങ്ഗുലം പൊങ്ങാൻ മാത്രം ?

നീരദമേചകൗശേയം ചാർത്താമോ ?
താരകപ്പൊന്തുടി ചുടിടാമോ ?
വാനവർകോരമായ് സല്ലാപം ചെയ്യാമോ ?
വാണിതൻ കാന്തനെദുർശിക്കാമോ ?

നിൻ കുതികാലിന്നു കോട്ടമുണ്ടെന്നല്ലീ
ശങ്കിച്ചുപോകുന്നു കണ്ടുനില്ലോർ ?
3. ഉത്തമസർവനാമോഴിക്കൊണ്ടല്ലാതെ
മധ്യമരാവില്ലീ മനിലാഭം ;

ആ മൊഴി വായിൽനിന്നെപ്പൊഴോ വീഴുന്നു;
പൃഥുകൾ വീഴുന്നു കൂടെയപ്പോൾ.

വീരന്നു വായ്ക്കുകത്തല്ല തൻ വെറ്റിവാൾ ;
നേരിന്നു പൊയ്ക്കാലിൽ നിന്നീടേണ്ട ;
നൃത്തത്തിൽ പാടവം വേഷത്തിൽ വായ്യില ;
സിദ്ധികൾ കാട്ടുവാൻ കൊട്ടു വേണ്ട.

ഒച്ചവച്ചോതീട്ടു കാര്യമി ; ല്ലത്രയ്ക്കു
സജ്ജനത്തിൻ ചെവി പൊട്ടയല്ല.

തൻ കഥ താൻ തന്നെ ചൊല്ലിയുമാടേണ്ട !
വങ്കരല്ലത്രയ്ക്കു ദർശകന്മാർ.

എത്രയും ലോകത്തിന്നുദ്വേഹേതുക-
മൗഘത്യം-ഹൃത്തിലേക്കുഷ്ടരോഗം.
4. മേലോട്ടു പൊക്കിന പാണിക്കു വീഴ്ന്നിടാം
കീഴോട്ടുമെന്നുള്ളതോർത്തിടാതെ.

എന്തിനിപ്പൊങ്ങച്ചപ്പേക്കുതു ചങ്ങാതി ?
നിൻ തല നിന്നോട്ടേ നിൻ കഴുത്തിൽ.
നിന്നെക്കാളത്രയോ കേമത്തം വാച്ചവർ
മണ്ണോടു മണ്ണായി മാഞ്ഞോരില്ലേ ?

പൗരഷം-കാണുന്നോ നീയലൈക്ലാൻഡറെ ?
ച്ചാരുത-കാണുന്നോ നൂർജിഹാനെ ?
5. മാഹാത്മ്യം വാഴ് വതു മാളികയ്ക്കുള്ളിലും,
മാനീനിതൻ വൈരമാലയിലും,

സ്ഥനമാനാദികസമ്പത്തിലുമല്ല ;
ഞാനെന്നഭാവത്തിൻ നാശമൊന്നിൽ.

നക്ഷത്രമെണ്ണിയും മേൽക്കുമേൽ വാനത്തു
ലക്ഷക്കണക്കിന്നു കോട്ടതീർത്തും
വാഴുകിലെന്നായി ? താഴോട്ടുനോക്കി നീ-
യുഴിയെക്കുപ്പു നിൻ തായയാളെ.

6. നമ്രതേ, നിന്നെ ഞാനാശ്രയിച്ചിടുന്നു
ജന്മം കൃതാർത്ഥമായ്ക്കീർന്നുകൊൾവാൻ.
ഇമ്മഹിയിങ്കൽ ഞാൻ കാണോളം മാനുഷ-
ർക്കമ്മതാൻ കല്യാണകാമധേന.

എന്നുടെ ഭൂതവും ഭാവിയും കാട്ടുന്ന
പൊന്നൊളിക്കണ്ണൊടിയമ്മ നൽകും ;

ഞാൻ മറന്നീടുകയില്ലതു നോക്കുമ്പോൾ
ത്താഴ്ന്നാൻ മേന്മയെന്നുള്ള തത്വം.

7. കല്ലോലമില്ലാത്തോരാഴിയാമെന്നും ;
സ്വർല്ലോകം വേണ്ടാത്തതാമെൻ യാഗം ;
മൗനത്താൽ വാമികൾക്കഗ്രിമനാകും ഞാൻ ;
ബാണമൊന്നെയ്യാതെയുഴി വെല്ലും

ദൈവത്തിൻ കൈയിലെപ്പാവയായാതെ-
യാവതുമമ്മയെക്കൈവണങ്ങി,
വേലയ്ക്കു കൂലിയായ് വേലയെത്താൻ കണ്ടു
കാലം നയിക്കുമാറാകണേ ഞാൻ

നിത്യം നിന്നാശ്രമദ്വാരത്തിനുള്ളിൽ ഞാ-
നത്യന്തം പ്രഹവനായേറീടാവൂ !
ദേവാവതാരങ്ങൾ കാട്ടുന്ന ശാലീന-
ഭാവത്തിൻ വൈഭവം കണ്ടീടാവൂ ! (66)

അമ്മയും മകനും

1. ആടിയും പാടിയും മുറ്റ-ത്തെങ്ങു-
മോടിക്കളിക്കുന്ന കുട്ടൻ ;
പുഞ്ചിരിതഞ്ചും മൊഴികൊ-ണ്ടാർക്കും
നെഞ്ചലിയിക്കുന്ന-കുട്ടൻ ;

അമ്മയുമച്ഛനും കൈമെയ്-മറ-
ന്നമ്മവെച്ചിടുന്ന കുട്ടൻ ;
കുട്ടന്റെയച്ഛൻ മകനെ-യയ്യോ !
വിട്ടതാ പോകുന്നു വിണ്ണിൽ. 8

2. മാറത്തലച്ചമ്മ വീഴ് വൃ-മേനി-
യാറാത്ത കണ്ണീരിൽ മുക്കി.
ഒന്നമറിയത്ത കുട്ട-നടൻ
മുന്നിൽത്തിടുകത്തിലെത്തി.

തായയെക്കെട്ടിപ്പണർന്നു ;-പൊട്ടി-
പ്പായുന്ന കണ്ണീർ തുടച്ചു.
"അമ്മേ, കുറവതെന്തമ്മേ ?-യെന്നാ-
ണമ്മണിപ്പെരുതലിൻ ചോദ്യം. 16

3. ഉത്തരമെന്തു പറയു-മവൾ ?
പുത്രനെത്താങ്ങിയെടുത്തു.
"എൻ മകനേ, നിന്റെയച്ഛൻ-തങ്കം,
നമ്മെ വെടിഞ്ഞങ്ങോ പോയി."

"പച്ചപ്പൊളിയിതു" ചൊന്നാൻ-മക-
"നച്ഛനറങ്ങുകയല്ലേ ?"
"അല്ലിതുറക്കമല്ലയോ !-കുഞ്ഞേ,
ഇല്ലിതിൽ നിന്നൊരണരൽ." 24

4. "അമ്മേ, വിളിക്കാം ഞാ,നച്ഛൻ-പെട്ടെ-

നെൻ വിളിക്കേട്ടാലുണരും.”
”അച്ഛാ, വിളിക്കയാണച്ഛാ,-കൂട്ട-
നൊച്ചുകേട്ടൊന്നെഴുന്നേൽക്കൂ !

അമ്മയെക്കള്ളിയെന്നോതി-ക്കുറേ
നമ്മൾക്കു പൊട്ടിച്ചിരിക്കാം.”
എത്ര വിളിക്കുകിലെന്താ-വിളി
ചത്തപിണമുണ്ടോ കേൾപ്പൂ ? 32

5. പേടിച്ചു തായതൻ മൂന്നിൽ-മുഖം
വാടിത്തളർന്നെത്തിയുണ്ണി.
”അമ്മ പറഞ്ഞതു നേരാ-ണച്ഛൻ
നമ്മെ വെടിഞ്ഞതു തന്നെ.

എങ്ങുപോ, യെങ്ങുപോയ് ? ചൊന്നാ-ലുട-
നങ്ങു ഞാൻ ചെന്നു വിളിക്കാം.
പതിനും പാവയ്ക്കും വേണ്ടീ-ട്ടൊരു
ശബ്ദമില്ലെന്നുമോതാം.” 40

അമ്മ പറഞ്ഞു : ”മകനേ-യങ്ങു
നമ്മൾക്കു ചെല്ലുവാൻ മേലാ.
ദൈവം വിളിച്ചിട്ടുപോയ് നി-ന്നച്ഛ-
നാവതൊന്നില്ലല്ലോ നമ്മാൽ.”

”അച്ഛനില്ലാത്തവനാണോ ദൈവ-”
”മച്ഛനമ്മയുമറ്റേൻ.”
അച്ഛനില്ലാത്തൊലതിനും-നമ്മോ-
ടിച്ചതി ചെയ്യാമോ തായേ ?

എങ്ങവൻ ചെന്നു മറഞ്ഞു-നമ്മൾ-
ക്കിങ്ങനെയത്തൽ വരുത്തി ?”
”വിണ്ണിലിരിപ്പവൻ ദൈവം-കൂട്ട,
മണ്ണിലുമുള്ളവൻ തന്നെ.

എങ്ങും നിറഞ്ഞൊരവനെ-നമ്മൾ-
ക്കെങ്ങൊരേടത്തുണ്ടെന്നോതാം ?” 54

7. കട്ടനടനൊരു കല്ലും-കൊണ്ടു
തട്ടിലൊരോട്ടമായോടി.

”നീകളിയെന്തിതെന്നുണ്ണി ?”-എന്നു
മകുവനെത്തട്ടത്തു.

”വാനത്തൊളികയോ ചെയ്യൂ-ദൈവം?
ഞാനതു കണ്ടിരുന്നാലോ ?

കല്ലുകൊണ്ടൊന്നറിഞ്ഞൊട്ടെ-ഞാനാ-
ക്കള്ളന്റെ കാലൊടിച്ചൊട്ടെ.
നാളെയും വന്നിടൊല്ലല്ലോ-കട-
ന്നാളുകളെക്കൊണ്ടുപോകാൻ,

അല്ലെങ്കിൽ വിട്ടുതരട്ടേ-വേഗം
നല്ലൊരെന്നച്ചുനെയങ്ങോർ.” 66

8. ഏതൊരു മട്ടിൽക്കരയും-തള്ള-
യേതൊരുമട്ടിൽച്ചിരിക്കും ?

”തങ്കമേ, ദൈവത്തിൻ മെയ്യിൽ-ചെന്നു
നിൻ കല്ലു കൊള്ളുകയില്ല :
വന്നു തിരിച്ചതു വീഴു-മപ്പോൾ
നിന്നിളം പൂമെയ് മുറിയും.

കുവീട്ടുനിന്നു തൊഴുതാ-ലവ-
നൻപിൻ നിന്നച്ചുനായ് ത്തിരും ” 74

9. ആ മൊഴി കേൾക്കവേ കുഞ്ഞിൻ-പനീർ-
പ്പു മുഖമൊന്നു മലർന്നു.

”തീരുമോ ? നേരു പറയൂ !-തായേ.”
”തീരും ; ഞാനാണയിട്ടോതാം.”

”എത്രതരമച്ഛനായാൽ?”-നിന-
ക്കെത്ര നിനച്ചതു നൽകും.”

”അമ്മയേയും കൊണ്ടുപോമോ-വന്നാ-
ലമ്മയുമില്ലാത്തോനല്ലേ ?”

”ഇല്ലില്ല ; കുപ്പിത്തൊഴുതാ-ലവ-
നല്ല പകലും തുണയ്ക്കും.” 84

10. ആവട്ടെ'യെന്നു പറഞ്ഞു-പൈതൽ
ദൈവത്തോടിങ്ങനെ നേർന്നു.

”കുറെനിലില്ലാത്തോരച്ഛ-നെങ്ങോ
ദൂരത്തുപോയ്ക്കാലും ; പോട്ടെ.

”കുറുളുളാരച്ഛനാണങ്ങെ-നമ്മ
നേരുചെയ്യു ഞാൻ കേട്ടു.

നിച്ചലുമങ്ങയെകുപ്പാ-മിനി-
യച്ഛനെനിക്കാരു വേറെ ?” 92

11.നാഥന്റെ കാര്യം മറന്നു-നല്ലാർ.
പൈതലിൻ പാൽമൊഴി കേൽക്കേ ;

'ഓമനേ ! യെന്നുവിളിച്ചു-കുഞ്ഞിൻ
കോമളപ്പുമെയ് മുകർന്നു. 96

കള്ളന്റെ പുനർജന്മം

ആ രാവിൽ സുഹൃത്തുക്കൾ നൂറുപേർക്കൊരുക്കുന്നു
കൂറോടും വിരുന്നൊന്നു വിത്തവാൻ ഗൃഹാധിപൻ ;
ഓരോരോ കാര്യത്തിങ്കലുള്ളൂന്നിത്തിടക്കത്തിൽ-
ചാരവേ ചരിക്കുന്നു സർവരും തൽസേവകർ.

തക്കമാണതെന്നോർത്തു മച്ചകം പൊളിച്ചൊരാൾ
കക്കവാൻ കടക്കുന്നു കന്നക്കോൽ കൈയിൽപ്പേറി ;
മേശയും കസേരയും കട്ടിലും തട്ടിത്തട-
ഞ്ഞാശവിട്ടവൻ നില്പാണങ്ങൊന്നും ലഭിക്കാതെ.

താഴെയോ ദീപജ്യോതിസ്സൊന്നിനൊന്നേറിടുന്നു ;
വീഴും താനിറങ്ങിയാൽത്തൻ ശവക്കഴിക്കുള്ളിൽ.
പത്മവ്യൂഹാന്തഃസ്ഥനാമന്നിശാചരനേതും
ഛത്തക്കൈ ക്ഷാണിപ്പീല പിന്നോട്ടു പോരാൻ മാർഗ്ഗം.

||

ഒച്ചയെന്തെന്നോർത്തു കോണിതന്നറ്റേത്തേറി
നിശ്ചയം വരുത്തിനാൻ ശുശ്രൂഷയ് ഗൃഹസ്വാമി.
ദൂരത്തങ്ങോരേടത്തു കാണമുണ്ടേതോ രൂപം
കൂരിരുൾക്കമ്പാരമോ കട്ടിച്ചാത്തനോ മറ്റോ-

തീടൊളിക്കൺ തീപ്പന്തം കത്തിച്ചു മുന്നോട്ടേയ്ക്കു
ചാടുവാൻ പിൻ കാലുനി നില്ക്കുകയോ കരിമ്പുലി ?
അല്ല, കീൽ തന്നിരുമ്പംഗത്തിലെങ്ങും തേച്ചു
മെല്ലെങ്ങണഞ്ഞൊരച്ചങ്ങാതി കള്ളൻ-കള്ളൻ.

ആട്ടെയെന്നുടൻ തന്നെ താഴത്തേക്കിറങ്ങിത്തൻ
പാട്ടിൽ വന്നെത്തും രണ്ടു ഭൃത്യരോടേതോ ചൊന്നാൻ.
ധ്യാനനിഷ്ഠനേപ്പോലെ വാണൊരമോഷ്ടാവിനോ
കാണുവാൻ കഴിഞ്ഞീല കല്യാനാമദ്രേഹത്തെ.

III

ആ രണ്ടു ദൃത്യന്മാരും "സ്വാഗതം ഭവാ"ന്നെന്നു
ചോരനോടോതിത്താഴെയാനയിച്ചുദൃഷ്ടനെ
സ്വച്ഛന്ദം കുളിപ്പിച്ചു കോടിമുണ്ടുടുപ്പിച്ചു
മെച്ചമായലങ്കരിച്ചുർഹണാർഹനായ്ക്കീർത്താർ.

തല്ലുകൊള്ളാനും പക്ഷേ ചാവാനും തയ്യാറായ
കള്ളനക്കൈങ്കരയ്ക്കിൽക്കാപട്യമത്രേ കണ്ടു.
"തെക്കേതിൽച്ചാമുണ്ഡിക്കി രാത്രിയിൽത്താനോ ബലി ?
ചിക്കെന്നദേവിക്കൈന്ദ്രേഹംതാനാഹാരമോ ?

കാലമായ് കൊലച്ചെത്തിമാലയെൻ കഴുത്തിങ്കൽ
വീഴുവാൻ ; ഞാനിന്നയ്യോ ! രണ്ടു കാൽമരപ്പാട്ടി !"
ആയവൻ ദുസ്സപ്തമൊന്നിമ്മട്ടിൽക്കണ്ടങ്ങുതൻ-
ഛായതൻ ഛായയ്ക്കൊപ്പം കർശിതാംഗനായ് നിന്നാൻ.

IV

കാണുന്നുണ്ടവൻ മൂന്നിൽക്കാളിതൻ കരാളമാം
കായത്തെ ; കനൽക്കട്ടയ്ക്കൊത്തിടും വട്ടക്കണ്ണും,
ദീർഘമാ, യരാളമായ്, ശോണമായ്, ശിതാഗ്രമായ്
വായ്ക്കുന്ന വീരപ്പല്ലം, വ്യാത്തമാം വായും പേരി,

അന്ത്രത്താൽ മാല്യം ചൂടി,യാമീഷം ചിന്തിച്ചവ-
ച്ചന്തമറ്റുസ്വക് പങ്കമംഗലത്തിലെങ്ങും പൂശി,
അസ്ഥികൊണ്ടലങ്കരി,ച്ചത്യന്തരൗദ്രത്വത്തിൽ
വർത്തിപ്പു തന്നെത്തിന്മാൻ സജ്ജയായദൂർമ്മൂർത്തി.

വ്യാഘ്രിതൻ മൂന്നിൽപ്പെടും മാങ്കിടാവിനെപ്പോലെ-
യാക്കൊടും കോട്ടത്തിങ്കൽ നിൽപ്പു താൻ മൃതപ്രായൻ.
വീണിടാറായി വന്നു വീറെഴും പൂജാരിതൻ-
ശാണാലർഷണം ചെയ്തു ഖഡ് ഗതൻ കണ്ണുത്തിങ്കൽ.

V

നൂറ്റിരണ്ടമത്രങ്ങൾ വച്ചതാം തളത്തിങ്കൽ
മാറ്റിയെ പ്രവേശിപ്പിച്ചപ്പുറം മാറീ ദൂത്യർ.
നൂറുപേരാഗതുകൾ ; നിശ്ശങ്കം തദഗ്രത്തിൽ-
ച്ചോരനെസ്സമാസീനനാക്കിനാൻ ഗൃഹേശ്വരൻ.

താനും തത്സമീപത്തിൽ ഭോജനം ചെയ്തും കൊണ്ട-
ദ്ദീനനെത്തന്നാലാമ്മട്ടുട്ടുവാൻ പണിപ്പെട്ടാൻ.
"എന്നെയിക്കൊലച്ചോറു തീറ്റിച്ചു വേണം കൊല്ലാ-
നെന്നാവാം ചട"ങ്ങെന്നു ചിന്തിച്ചാൻ പടച്ചരൻ.

ക്ഷേമിന്റെ മുറയ്ക്കു"ന്നു ചൊല്ലുന്നൂ വിശ, "പ്പെട്ടതു
ക്ഷേണം ശവത്തി"നെന്നോതുന്നൂ മൃതിത്രാസം.
ശാസം തെല്ലുണ്ടാനന്യമാണതെദന്നാർക്കെത്തപ്ത-
സീസത്തിൻ മട്ടിൽപ്പായും ബാഷ്പത്തിൽക്കഴച്ചവൻ.

VI

"ഇദ്ദേഹമാ"രെന്നിഷ്ടർ ചോദിക്കെച്ചൊന്നാൻ "പൂജ്യ-
നിദ്ദേഹം വിദ്ദേശിയാമെൻ സഖാ"വെന്നശൃഹി.
"ഇദ്ദേഹമെന്തിന്നിത്ര ഖേദിപ്പു?"- "ദുര്യോഗത്തിൽ
സത്തുകളൊരുംതന്നെ സാന്ത്വനം നൽകായ്കയാൽ."

"ഹാ ! സഖേ, ഭവാനിത്ര മുഷ്യനോ ? മനുഷ്യനു
ഹാസഭാജനം മാത്രമാപന്നൻ തത്സോദരൻ.
"ദൈവമുണ്ടാശ്വാസത്തി"നെന്നവർ ചൊന്നാർ "എന്ത്?
ദൈവമോ ? തനിക്കുമാ വ്യക്തിക്കുമുണ്ടോ ബന്ധം ?"

എന്നവൻ നിരൂപിക്കെസ്സൽകാരം സമാപ്തമായ് ;
വന്നവർ തിരിച്ചു തൽഗേഹങ്ങൾ നോക്കിപ്പോയാർ
നിൽക്കുന്നൂ ചോരൻ മാത്രമാതിഥേയർ തന്മുനിൽ

ദുഃഖിച്ചു വത്രം താഴ്ന്നിടുന്നായ്, സത്രസ്തനായ്

ഓതിനാൻ ഗൃഹാധിപൻ : ഭ്രാതാവേ, ഭവാനെന്തി-
ബ് ഭീതി ? ഞാനങ്ങേണ്യസ്യ ; വിശ്വസിധ്യാടാമെന്നെ.
ഞാനറഞ്ഞീടുന്നുണ്ടു ചൗര്യമെന്നങ്ങേ വൃത്തി ;
നൃനമീല്ലെന്നിക്കതോർത്തേതുമേ വെറുപ്പുള്ളിൽ.

ചോരനായ് ജനിപ്പിച്ചില്ലങ്ങയെദൈവം ; വന്നു
ചോരത്വം ലോകത്തിന്റെ നീതിതൻ വൈകല്യത്താൽ.
കർമ്മത്തിൽ ഭവാനിന്നു വന്നുപോയ് കറുപ്പതിൻ
മർമ്മം ഞാനോർപ്പോളവും ജാഠരാഗ്നിതൻ ധൂമം.

ആത്മാനന്ദത്തന്റെ ചേഷ്ടിതം കാട്ടുന്നീല
ദാരിദ്ര്യദുർഭ്രതത്തിന്നാവേശം വിജുംഭിച്ചാൽ ?
ആത്മാൻ നിദ്രാശ്ലേഷം നൽകിടും ഗൃഹം വിട്ടു
പാറാവു തേടും ഹന്ത ! ജീവീകാന്തരം വാച്ചാൽ ?

VII

അങ്ങേയ്ക്കും കഡുംബമീരാജ്യമാണിതിൽ സത്യം-
മങ്ങേയ്ക്കുമാളോഹരിസ്വത്തിനുണ്ടവകാശം.
അങ്ങേയ്ക്കുമില്ലേ വായും വയറും ? പുലർത്തുവാ-
നങ്ങേയ്ക്കുമുണ്ടാവില്ലേ ഭാര്യയും കിടാങ്ങളും ?

മോഷണം തുടങ്ങുന്നു മാനുഷൻ ദൗർഗ്ഗത്യത്തിൽ ;
മോഷകൻ ജെയ് ലിൽ പ്പെട്ടാൽ ധന്യമ്മന്യമായ് രാഷ്ട്രം.
കക്കന്നു വീണ്ടും കള്ളൻ ; കള്ളനെത്തളപ്പിട്ടു
വയ്ക്കുന്നു രാഷ്ട്രം വീണ്ടും വാശിയാൽത്തുറുങ്കിങ്കൽ.

തള്ളുന്നു ചെടിത്തലപ്പല്ലാലും നഖാഗ്രത്താൽ ;
കൊള്ളുന്നീലെങ്ങും ചെന്നു കോടാലി തായ് വേരിങ്കൽ.
ചോരനെചൗര്യച്ചെറ്റിലാഴ്ന്നു സർക്കാർ മുറ്റം ;
പൗരനാക്കിയാലല്ലി ഭാവുകം നാട്ടിനുള്ളൂ ?

IX

”ആരെയൊരാക്ഷേപിക്കാനർഹനിജജഗത്തിക-
ലാരുതാനാരാസ്തിരില്ലന്തികം മറ്റൊന്നായാൽ ?
സുരനുള്ളടത്തോളം സ്വർണ്ണഗോളമിബ് ഭൂമി ;
കൂരിരുൾക്കൂട്ടിൽപ്പെട്ടാൽ തൽക്ഷണം കാലാംഗാരം.

ഞാങ്ങേദൃശാസന്ധി വന്നചേരകിൽപ്പേർത്തും
സ്നേഹനാവില്ലെന്നാർക്കു ദീർഘദർശനം ചെയ്യാം ?
കന്നക്കോലിതിൻ മൂല്യമായി ഞാൻ കുറേ രൂപ
തന്നിടാ, മതുംകൊണ്ടു വീട്ടിൽപ്പോയ് സഖെ, ഭവാനർ

വല്ലതും വ്യാപാരമൊന്നാരംഭിക്കുവാൻ നോക്കു ;
നല്ലതാം വഴിക്കൊന്നു കാലെടുത്തുനാനോർക്കു.
ഘോരമാം ദ്വാനത്തികലങ്ങേയ്ക്കു തെല്ലീ രൂപ്യ-
താരങ്ങൾ കാണിക്കട്ടേ സന്മാർഗ്ഗം സഹോദര.”

X

കാബതൊക്കെയും കൊലച്ചെത്തിമാലയെന്നോർത്ത
ജാൽമനാവാക്യം കേട്ടാൻ, സുന്ദതം, ശ്രോത്രാമൃതം ;
ആസ്യമൊട്ടുയർത്തിത്തന്നാതിന്ദേയനെപ്പാർത്താൻ ;
വാത്സല്യരമ്യംതാനബ് ഭാഷിതം പ്രത്യക്ഷരം,

മനിലോ താൻ നില്പതെന്നല്ലമൊന്നസാജിച്ചാൻ ;
മനിലും വിണ്ണുണ്ടെന്നു തേറിനാൻ പിറേകുഷണം.
സ്നേഹമാം ശബ്ദത്തിനാമർത്ഥമുള്ളതായ്ക്കണ്ടാൻ ;
മോഹം വിട്ടുകൊഴുയാൽ മോദാശ്രു വാർത്താൻ മേന്മേൽ.

ആ വിധത്തിലും മർത്ത്യസൃഷ്ടിക്കു കോപ്പുള്ളൊരു
ദൈവത്തെസ്സാശ്ചര്യമന്നാദ്യമായ് സ്നോത്രം ചെയ്യാൻ
കണ്ണത്തിൽ വാക്കിൻ രോധം വായ്ക്കയാൽ നിന്നാൻ മൂറ്റം

കണ്ണനായ്ക്കുതജ്ഞത്വമാംഗ്യത്താൽ മാത്രം കാട്ടി.

XI

ചൊല്ലിനൻ പ്രത്യുത്തരം : "സ്വാമിൻ, ഞാൻ മഹപാപി-
യല്ലിലും കുറുത്തതാണെൻ മനം ഹതസ്നേഹം.
ഭ്രൂവിൽ ഞാൻ സമസ്തർക്കം ദ്രോഹമേ ചിട്ടുള്ളു ;
ദേവതാഗാരങ്ങളിൽക്കൊള്ളയ്ക്കേ കേറീട്ടുള്ളു.

എത്രയോ വർഷങ്ങളായ് ലോകവും ഞാനും തമ്മിൽ
ശത്രുക്കളായി,പൊല്ലിസ് വേട്ടയ്ക്കു ലാക്കായി ഞാൻ.
എന്നെയും മനുഷ്യനെന്നോർത്തല്ലോ മഹാത്മാവ,-
ങ്ങെന്നെയും സോദര്യനായ്ക്കൊക്കെശ്വരവാന്മാരച്ചല്ലോ

കാരുണ്യമാർന്നേകി കണ്ടമാത്രയിൽ സ്തിതം
ക്ഷീരമായ്, വെള്ളിക്കാശായ്, ഹാരമായ്, നിലാവുമായ്
ആയിരം ജന്മം മരിച്ചഗ്നിശ്രദ്ധനായ് വേണം
ഗേയമാമങ്ങേപേരെൻ നാവായ് ഞാൻ സ്സർശിക്കുവാൻ.

XII

"എത്രയോ കാലം കിടന്നീടിനേൻ തുറങ്കിൽ ഞാൻ,
മർത്യനും മർത്യൻ തീർക്കും നാരകക്കൊട്ടും കണ്ടിൽ ;
എങ്കിലും മനുഷ്യർതൻ നൈഷ്ഠ്യം കാൺകെക്കാൺകെ-
ശ്ശുകവിട്ടതും സ്വർഗ്ഗമെന്നതാൻ സങ്കല്പിച്ചേൻ.

മൂന്നിലുണ്ടിരുമ്പഴിഗ്നാട്ടുകാരെന്നെക്കാക്കാൻ ;
സന്നദ്ധം ലൂതാഗണം മേലാപ്പു കെട്ടിത്തൂക്കാൻ ;
ധൂളിമെത്തയുണ്ടെന്നിക്കങ്ങങ്ങും കിടക്കുവാൻ ;
മേലത്തിലാമങ്ങളും രാഗങ്ങളാലാപിപ്പാൻ :

മൂട്ടയും ചെള്ളും വരും ചുംബിക്കാൻ ; തത്സൗഹാർദ്ദം
കാട്ടുവാൻ മറ്റുമിണ്ടാപ്രാണികൾക്കുണ്ടോ മാർഗ്ഗം ?

ശീലിച്ച ശീലിച്ചെനിക്കൊരാഗ്രഹം തോന്നി
കോലകം താനെ,നെന്റെ ജെയ് ലതിൻ ബഹിർലോകം.

XIII

“നേർവഴിക്കാതും തന്നെ സഞ്ചരിപ്പിച്ചിലെന്നെ-
ക്കേവലം മോഷ്ടാക്കൾതാൻ ബാല്യത്തിലെന്നാചാര്യർ.
ആദിത്യചന്ദ്രന്മാരെനാനാഹാരപ്രത്യുഹങ്ങള-
ളേതുമട്ടുള്ളട്ടനെദുർശിക്കാനിച്ഛിക്കും ഞാൻ ?

നൂനമെൻ ഗുഹയ്ക്കുള്ളിൽപ്പോക്കിടും പകൽക്കാലം ;
കാണുകിൽ തല്ലിപ്പൊല്ലിസ്സെല്ലൊടിച്ചല്ലീ വിടു ?
വൻ കാറ്റും പേമാരിയും കാംക്ഷിക്കും രാവിങ്കൽഞാ-
നെകൃഷിപ്രവൃത്തിക്കുമാരണ്ടുമപ്പോൾ വേണം.

കുറ്റാക്കറ്റിരുട്ടൊന്നു മാത്രമേ കൂട്ടിനുള്ളൂ ;
മുറ്റം ഞാനതിൽത്തത്തുമങ്ങിങ്ങു മുങ്ങയ്ക്കാപ്പം.
വല്ലവീട്ടിലും പുക്കെൻ ചൂതാട്ടം നടത്തിടും ;
വെല്ലുകിൽ ധനം ; തോൽക്കിൽപ്പിന്നെയും കാരാഗ്രഹം

XIV

“കാണുന്നു ബാല്യത്തിലേ ലോകമിമ്മട്ടിൽത്തന്നെ
ഞാനടിച്ചതാം വിലങ്ങിന്നുമെൻ ശരീരത്തിൽ.
ആ വിലങ്ങുറ്റത്തെനെയാത്തതത്രനാസ്തിർക്കാൻ
കേവലം കൃതാന്തന്റെ പാണിക്കേ കെല്പുണ്ടാകൂ.

സ്നേഹത്തിൻ സ്വാദെന്തെന്നു ഞാനറിഞ്ഞിട്ടി,ല്ലെനി-
ക്കൈഹികത്തിലും കാമ്യമല്ലയോ പാരത്രികം ?
അന്ധതാമിസ്രത്തിങ്കൽ ജീവിതം ശീലിച്ചോനെ-
ന്തന്ധതാമിസ്രം വീണ്ടും ഗേഹമായ് തീർന്നാൽ ഭയം ?

ഓരോന്നു ഞാനിമ്മട്ടിലോർത്തോർത്തു പോക്കി കാല-

മാരുമെന്നരാതിയാ, യാർക്കും ഞാൻ വിരോധിയായ്.
ഒറ്റവാക്കൊരാൾ കനിഞ്ഞോളുവാനിരുന്നെങ്കിൽ
മറ്റൊന്നായ് ഭവിച്ചേനെ മാമകം യാത്രാമാർഗ്ഗം.

XV

പൂജനീയനാമങ്ങേപ്പുതമാം വാക്കാൽ വന്നു
മോചനം, മീളാത്തൊരൻ ശാപത്തിന്നിന്നേട്ടിനം.
വിശ്വവും ഹരിക്കുന്നോരെന്നും ഹരിച്ചല്ലോ
പശ്യതോഹരപ്രഭോ, ഭാവൽക്കം ദിവ്യാപാംഗം.

ന്യനമെൻ എത്താം ദ്യോവിൽ വാച്ചതാമിരുൾക്കൊണ്ട-
ലാനന്ദബാഷ്പാകാരമാർന്നൊലിച്ചുകന്നു പോയ്.
ശിഷ്യനാം സതീർത്ഥ്യന്റെ ദാരിദ്ര്യം തീർത്താൻ പോലും
വിഷ്ണുപേശ്വരൻ രമാകാന്തനാം കൃഷ്ണൻ മൂന്നം.

അജ്ഞാതൻ, പെരുങ്കള്ളൻ, നീചനാമെനിക്കേകീ
വിജ്ഞാനം ഭവാനിന്നു വിത്തത്താൽ പുനർജന്മം.
എന്നെയും നാല് വർക്കൊപ്പമാക്കുന്നൂ ഭവാ,നെന്റെ
കുന്നക്കോൽ തനിത്തങ്കയഷ്ടിയായ് മാറ്റിടുന്നു.”

XVI

എന്നോരോന്നുരച്ചു തൻ പാദത്തിൽപ്പതിക്കുന്ന
ഖിന്നനാമാഗത്തുവോടോതിനാനപ്പുണ്യവാൻ :
'ഉത്ഥാനം ചെയ്യു സഖേ, ശേഷിപ്പോരായുസ്സുകൊ-
ണ്ടെത്താത്തതാവില്ലേളും നവ്യമാം ഭവല്ലക്ഷ്യം.

ശുദ്ധമാമിബുഷ്ണത്തിൻ സേകത്താൽ ജനിക്കട്ടെ
പുത്തനാം കല്പദ്രവൊന്നർവിയിൽ സാദ്രുച്ഛായം.
ഇന്നുതാൻ കൃതാർത്ഥമായ് തീർന്നിതെൻ ജന്മം മുറ്റ-
മിന്നുതാൻ സാഹല്യമെൻ വിത്തത്തിനാൽഭൂതമായ്

എന്നുരച്ചെടുത്തണച്ചാശ്ലേഷിച്ചാശിസ്സോതി-
കന്നകോൽ വാങ്ങിച്ചുകൊണ്ടായതിൻ മൂല്യാർത്ഥമായ്
ജാളികപ്പയ്യാനേകി യാത്രയാക്കിനാൻ സാധു-
ശീലനാമദ്ദേഹത്തെശ്ശിഷ്ടനാം ഗൃഹാശ്രമി.

സ്വപ്നവും ജീവിതവും

എണ്ണമറ്റുള്ള കിനാക്കൾ കാണൂ
കണ്ണടച്ചൊട്ടുമയങ്ങിയാൽ നാം.
ബന്ധമില്ലെന്നിനം,മെങ്ങുനിന്നോ
പൊതുനാവ,നവ പോയിടുന്നു,

വാനത്തിലോരോ മുകിൽ കണക്കേ,
വാരിയിലോരോ കമിളപോലെ.
പേക്കിനാവാനത്തിൽ മിക്കവാറും ;
പേടിച്ചുപോമതു കാൺകിലാതം.

നല്ലതുമങ്ങിങ്ങു വല്ലപ്പോഴും-
മില്ലെന്നു വയ്ക്കേണ്ട ; വന്നുചേരും,
ചണ്ടിലൊളിഞ്ഞൊരു നെല്ലുപോലെ,
കൊണ്ടലിൽപ്പെട്ടൊരു മിന്നൽ പോലെ.

ചീത്തയോ നല്ലതോ-രണ്ടുമൊപ്പം
മാത്രയിടകൊണ്ടു മാഞ്ഞിടുന്നു ;
കബിഴിച്ചിടുമ്പോളൊന്നുപോലും
നമ്മുടെ വെട്ടത്തു നിൽക്കുന്നില്ല.

ആവൂ ! തുലഞ്ഞതല്ലോ ശല്യമെന്നോ-
ർത്താവതും നാമപ്പോളാശ്വസിപ്പു.
ദുസ്സപ്നം കൊണ്ടൊരു ദുഃഖമില്ല ;
സൽസ്വപ്നം കൊണ്ടൊരു സൗഖ്യമില്ല

രണ്ടിനം നമ്മളെത്തൊട്ടുകൂടാ ;
രണ്ടും നമുക്കൊരു തോന്നൽ മാത്രം.
പിച്ചിനാൽ സത്യമെന്നോർത്തുപോയ് നാ-
മച്ചലച്ചിത്രമൊരല്ലനേരം.

ധൂമത്തെക്കണ്ടു കരിങ്കൽത്തൂണായ് ;
തൂത്തുത്തുളളിയെ വൈരക്കല്ലായ് ;

ലജ്ജിച്ചു പോവതിലൊതു കുറ-
മച്ചതിയങ്ങനെ പറവേ നാം ? 28

||

ഏവർക്കു തർക്കിക്കാം ? നമ്മുടെയി-
ജ്ജീവിതവും വെറും സ്വപ്നമല്ലി ?
കണ്ണടയ്ക്കുമ്പോഴുതക്കിനാവു,
കൺതുറക്കുമ്പോഴുതക്കിനാവു,

ഏല്പുന്നു ; ചെറുതിൽനിന്നിതിന്നു
നീള, മതല്ലാതെ ഭേദമുണ്ടോ ?
നീളവുമെന്തോ,നീബ്ബിന്ദു രണ്ടും
കാലപ്രവാഹത്തിൽത്തുല്യകല്പം.

പണ്ടും, വീടും, പുരയിടവും,
കണ്ടും,ഭാര്യയും, കുട്ടികളും,
നമ്മുടേതെന്നു നാമോർത്തിരിക്കു-
മിമ്മട്ടിലുള്ളൊരു വസ്തുവേതും,

കാലമാം കൺകെട്ടുകാരൻ കാട്ടും
ജാലമല്ലെന്നാർക്കു തീർത്തുരയ്ക്കാം ?
കൂടുന്നു വന്നിവയെങ്ങുനിന്നോ ?
തേടുന്നു പെട്ടെന്നു മറ്റൊരേടം.

നമ്മുടെയാണിവയെന്നിരുന്നാൽ
നമ്മെ വെടിഞ്ഞവയ്ക്കെങ്ങു മാറാം ?
കിട്ടാത്താൽക്കിട്ടിയില്ലെന്നു ദുഃഖം ;
കിട്ടിയാൽ വേപെടുമെന്നു ദുഃഖം ;

ദുഃഖമോ ദുഃഖം ;സുഖവുമോർത്താൽ
ദുഃഖത്തിൻ പര്യായം ജീവിതത്തിൽ.
ആപത്തെന്നോർത്തു കരഞ്ഞിടുന്നു ;

സമ്പത്തെന്നോർത്തു ചിരിച്ചിടുന്നു ;

വാസ്തവമെന്തെന്നറിഞ്ഞിടാതെ
ഗോഷ്ടികൾ കാട്ടുന്നു ബാലർപോലെ.
ത്വക്കും മനസ്സുമല്ലോർക്കിൽ ദേഹി ;
തൊണ്ടും ചിരട്ടയുമില്ല കേരം.

എന്നുമുള്ളോരതിന്നില്ല തെല്ലും
ദ്വന്ദ്വത്തിനാലൊരു ഭാവഭേദം.
കെട്ടിപ്പണരൽ കൊണ്ടില്ല മോദം ;
വെട്ടിമുറിക്കൽ കൊണ്ടില്ല വേദം.

നാടകം ജീവിത, മങ്ങദാരന്ത-
ർനാടകമെന്നു കാണം സ്വപ്നം.
എണ്ണന്നു സത്യമായ് സ്വപ്നമാരും
കണ്ണുതുറക്കും വരയ്ക്കു മാത്രം ;

എണ്ണന്നു സത്യമാജീവിതവും
കണ്ണുള്ളിൽ ചൊല്ലും വരയ്ക്കുമാത്രം
ആക്കള്ളിയൊന്നു നാം കാണമതെന്നോ
ജാഗ്രൽസ്ഥിതി നമുക്കെന്നു നേടാം. 68

പനിനിർപ്പുവ്

ഞാനൊരു മാൺപെഴും ചെന്നുനിർപ്പുവിനെ-
ക്കാണവേ ചോദിച്ചുനിപ്രകാരം :

”പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുന്നതെന്തിനുപുവേ, നീ ?
നിൻ ചെറുജീവിതമെത്ര മോശം !

മാണിക്കക്കല്ലോ നീ ? ബാലാർക്കബിംബമോ ?
ശോണമാം ദുർഗ്ഗതൻ വിഗ്രഹമോ ?
യാതൊന്നുമല്ലല്ലോ ! പിന്നെയെന്തിങ്ങനെ
മോദിപ്പാൻ ഹേതു ? നിൻ മുഷതയോ ?

പാഴുറ്റ മണ്ണിൽനീ വീഴുവാൻ പോകുന്നു
താഴത്തു നാളെയെന്നോർമ്മയില്ലേ ?
നീയിത്തരത്തിലിന്നാടി തെളിയുവാൻ
ന്യായമെന്തെന്നെന്നോടോതിടാമോ ? 12

||

ഓതിയില്ലത്തരമൊന്നുമച്ചോദ്യത്തി-
നാതകമേശോത്തോരാപ്രസൂനം.
എൻ തെറ്റു കാട്ടുവാൻ മേന്മേൽ വിലങ്ങനെ-
ത്തൻ തലയാട്ടുക മാത്രം ചെയ്തു.

എന്തതിൻ താല്പര്യമെന്നു ഞാൻ ചിന്തിച്ചേൻ ;
ബന്ധം മനസ്സിലായല്ലമപ്പോൾ.
തെറ്റെന്നു വീണ്ടുമപ്പുവിനോടോതിനേൻ :
”തെറ്റിപ്പോയ് ഞാനൊരു ബുദ്ധിഹീനൻ ;

നിന്നുടെ ജീവിതം മോശമെന്നല്ലി ഞാൻ
ചൊന്നതെന്നോമനേ ? മാപ്പനൽകൂ !
പൂക്കളേ, പൂക്കളേ, പാരിതിൽ നിങ്ങൾക്കു
പാർക്കുകിലെന്നോന്നു മീതേ ചൊൽ വാൻ ?

ഏതൊരു പാഴ് മണൽക്കാടുതാൻ നിങ്ങളാൽ-

പൂതമാം നന്ദനമാകുന്നീല !
ഏതൊരു മാലിന്മാന്മാൻ മർത്തുർക്കു നിങ്ങളാൽ
സ്ത്രീതമാമാനന്ദം വായ്ക്കുന്നീല !

മുറ്റത്തു നിങ്ങൾക്കു കോലകത്തിങ്കലും
ചെറ്റപ്പുരയിലുമുല്ലസിക്കാം.
ആരെയുമസ്സുശ്യാരാക്കുകയില്ലെന്ന-
ല്ലാരിലു പുഞ്ചിരി തൂകുംതാനും.

അശ്മമാം ചിത്തവും നിങ്ങളെക്കാണുമ്പോ-
ളത്രമം നിങ്ങളെപ്പോലെയാകും.
പാടുന്ന വണ്ടുകൾക്കൊപ്പമാണ്ണുന്നലി-
ലാടുന്ന നിങ്ങളെയാർ മറക്കും ?

ഘ്രാണേന്ദ്രിയത്തിന്നു സാഹചര്യം നേടുന്നു
മാനവർ നിങ്ങൾതന്നതികത്തിൽ.
തൻ നറും തേൻ നിങ്ങളേകുന്നു ലോകത്തി-
ന്നന്നപൂർണ്ണശ്വരിമാർ കണക്കേ

പാണിയാൽ സ്പർശിച്ചാലെന്തൊരു മാർദ്ദവം !
വേണിയിൽ ചൂടിയാലെത്തു ഭംഗി !
ദേവനെപ്പൂജിക്കാം ; വീരനെച്ചാർത്തിക്കാം ;
പാവത്തിൻ മൗലിക്കും ഭ്രഷ്ടയാക്കാം ;

കല്യാണകർമ്മത്തിന്നാവശ്യമേവർക്കും
കല്യാണധാമങ്ങളായ നിങ്ങൾ
മന്നിനീ മാഹാത്മ്യം നൽകുന്ന നിങ്ങളോ
വിണ്ണിലേപ്പെട്ടതങ്ങൾ ? ആരറിഞ്ഞു ?

അത്രയ്ക്കു നന്മകൾ കാണു ഞാൻ നിങ്ങളിൽ,
സിദ്ധർക്കുമീമന്നിൽ ദുഷ്ടാപങ്ങൾ.
നിങ്ങളാം കാവ്യങ്ങൾ മൂലമായ്കാണു ഞാ-
നങ്ങെഴുമാനന്ദപാരമ്യത്തെ.

നിങ്ങളില്ലാത്തോരു മേദിനിയെങ്ങനെ
മംഗലമുൾക്കൊള്ളും ? മാൺപു പുണം ?
ആ മഹാവിഷ്ണുവിൻ പ്രേയസിക്കെങ്ങനെ
പുമകലെനൊരു പേരു വന്നു ?

ആ വൻപൻ ശൃംഗാരയോനിയെയെങ്ങനെ
പുവമ്പനെന്നാരു വാഴ്ന്നിടുന്നു ?
പൂക്കളേ, പൂക്കളേ, നിങ്ങൾക്കെൻ ഉപ്പുകൈ
പാർക്കുകിൽ നിങ്ങളെൻ ദേവതമാർ. 60

|||

പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുക ചെമ്പനിനീർപ്പുവേ,
പുഞ്ചിരിക്കൊള്ളുവാനർഹം താൻ നീ-
ആനന്ദരൂപൻ തൻ വൈഭവമോർത്താലും,
മാനവൻ തൻ മൗഢ്യം ചിന്തിച്ചാലും.

താഴത്തു നീളെ നീ താങ്ങോന്നുമെന്നിയേ
വീഴുമെന്നോതിയോ വിസ്ഫിയാം ഞാൻ ?
കാലത്തിൻ പാച്ചിലിലേളണ്ടു വീഴാതെ
നാളെയോ നാലഞ്ചു നാൾ കഴിഞ്ഞോ ?

ഇന്നു നീ മിന്നുന്നുണ്ടെന്നതു പോരയോ
സുന്ദര,മേവർക്കും സ്തോത്രപാത്രം ?
വായുവിൽപ്പാടു ലയിച്ചുപോമെന്നോർത്തു
വായടച്ചിടുന്നോ വാനം പാടി ?

വന്നിടും പെട്ടെന്നു തന്നത്തമെന്നോർത്തു
മിന്നാതിരിക്കുന്നോ മിന്നലെങ്ങാൻ ?
തീരും തൻ ജീവിതമെന്നോർത്തു നിൽക്കുന്നോ
മാരിപൊഴിക്കാതെ കാളമോലം ?

പാഥസ്സിൽ വീഴണമന്തിയിലെനോർത്തു
പാതയിൽത്തങ്ങുന്നോ ഭാനദേവൻ ?
എന്നോ പുഴയിലിറങ്ങുവാൻ മുണ്ടു നാ-
മിന്നേ തെറുകണമെന്നതുണ്ടോ ?

”ഏതു നിമേഷവുമിശ്വരൻ നൽകുന്നു
മോദിപ്പാൻ ജീവികൾ-മോദമേകാൻ ;
ആയതു ജീവിതം ; അല്ലാത്തതൊക്കെയു-
മാത്മവിനാശത്തിൻ രൂപഭേദം.

ആനനം വിർപ്പിച്ചു നാശകഴിക്കൊല്ലേ നാ-
മാ നീരു കൊല്ലാതെ കൊല്ലും രോഗം.”
എന്നു നീയോതുന്നു നിന്നുടെ ചര്യയാൽ ;
നിൻ നില കൈവന്നാൽ ധന്യനായ് ഞാൻ.

ഞാനൊരു കല്പാന്തം പറയായ് നിൽക്കേണ്ട ;
സൂനമായൊറ്റനാൾ വാണാൽപ്പോരും,
എൻ കലഗുൽമത്തിൻ ദുർഗ്ഗണകണ്ടക-
മെങ്കൽ നിന്നാവതും താഴ്ന്നി നിർത്തി. 92

ഫലിക്കാത്ത പ്രാർത്ഥന

ഉൽക്കടക്രോധം പൂണ്ടു മത്സരിച്ചായോധന-
വ്യഗ്രരായ് രണ്ടുർവ്വിശർ പുകിനാരടർക്കളം.
രണ്ടാനപ്പുറത്താണദ്ദേവർതന്നെഴുന്നള്ള-
ത്തുണ്ടാകാം പെട്ടെന്നവർക്കൊറ്റം കീലാലത്തിൽ.

അങ്കത്തിൽ ജയിക്കാനോ ചാവാനോ സന്നദ്ധരായ്-
സംഖ്യവിട്ടവർക്കുണ്ടു രണ്ടാൾക്കും ശസ്ത്രാജീവർ.
മിന്നുന്ന പടക്കൊടിക്കൂറുകൾ ; മുഴങ്ങുന്ന
ദുന്ദിധാനം ; തുള്ളിച്ചാടുന്ന തരംഗങ്ങൾ.

പാട്ടിലായ്പ്പോയി ലഗ്നം കാലന്റെ സത്രത്തിന്നു ;
കൂട്ടിമുട്ടറായ്പ്പോയി കൊള്ളിമീൻ രണ്ടും തമ്മിൽ.
സുരനെക്കാണാനില്ല മന്നിൽ നിന്നെഴും ധൂളി
വാരിഭദ്രാതം പോലെ വാനിടം മറയ്ക്കയാൽ ;

എങ്കിലും മദ്ധ്യാഹ്നമായെന്നോർത്തു ഭൂട്ടത്തേകൻ
തൻ ഗജസ്കന്ധം വിട്ടു താഴത്തേക്കിറങ്ങിനാൻ,
അർക്കമണ്ഡലത്തേയുമായതിൽ ശോഭിക്കുന്ന
ചക്രപാണിയാം വിഷ്ണുതന്നെയും വന്ദിക്കുവാൻ.

അത്തക്കം കണ്ടാൻ മറ്റേ മന്നവൻ, മുന്നോട്ടേയ്ക്കു
സത്പരം പായാൻ തന്റെ സൈന്യത്തോടാജ്ഞാപിച്ചാൻ.
സേതുഭഞ്ജനം ചെയ്തു സിന്ധുവിൻ മട്ടുസ്സേന-
സാദിയും പദാതിയും-തൽക്ഷണം കുതിച്ചേറി. 20

||

”എങ്ങുപോയസ്മൽസ്വാമൈ ? എന്തുവാൻ വിപത്തയ്യോ ?
തൻ ഗളം തട്ട്ത്തിക്കു ശൂന്യമായ്ക്കാനാണല്ലോ !
പെട്ടുവോ ദുർമ്മുതൃവിൻ വക്ത്രത്തിൽ ? എന്നാൽപ്പിന്നെ-
ക്കഷ്ടമേ നാമാർക്കിനിക്കായത്തെ തൃജിക്കണം ?”

എന്നോർത്തു ശങ്കാഭീതിശോകങ്ങൾക്കധീനമായ്-
പ്പിന്നോട്ടേയ്ക്കെടുക്കുന്നു നെട്ടോട്ടം മറ്റേസ്സെന്ത്യം.
"നിൽക്കുവിൻ ! പ്രാർത്ഥിക്കുന്നു തമ്പുരാൻ താഴ്"ത്തെന്നു
ചിക്കെന്നു ഗർജ്ജിക്കുന്നു സേനാനിയശ്യാരൂഢൻ.

ഏതുമേ ചെവികൊൾവീലാവുകയും ഹാഹാ ! സേന ;
വൈധവ്യം വന്നാൽ സ്ത്രീക്കു ബാഹ്യഭൂവാസാർഹമോ ?
സേനയോടൊപ്പം ദ്വിപശ്രേഷ്ഠനും വിരണ്ടോടി,
ദീനമാം തദ്ദ്രോദനം ദിക്കണ്ണം ഭേദിക്കവേ.

എന്തിനമ്പൊന്നെയ്യാതെ, കൈവാളൊന്നിളക്കാതെ-
യന്തകപ്രേഷ്യർക്കല്ലും ഭാരവും നൽകീടാതെ,
പ്രാർത്ഥിക്കും രാജാവിനെബ് ബന്ധിയാക്കിനാൻ പാഞ്ഞു
ശാത്രവക്ഷമാധവൻ തൽക്ഷണം സൗകര്യത്തിൽ.

അത്രമേൽത്തിടുകുമായ് പുൽകവാൻ ജയശ്രീക്കു
രക്തചന്ദനം പൂശ്രം മുൻപിൽത്തദ്വക്ഷസ്സിനെ.
യുദ്ധത്തിൽച്ചിലർക്കുറ്റമിത്രമായ്ക്കീരും സ്വീയ-
ശക്തിയ, ല്ലരാതിതൻ മൃഗത്വം താൽകാലികം. 40

|||

ആ രാവിൽ കിനാവൊന്നു കണ്ടാൻ പോൽ കല്യാണഭം
കാരാഗാരാന്തഃസ്ഥനാം കാശ്യപീസംക്രന്ദനൻ.
"ധൂർത്തനോ നൃശംസനോ ദൈവമേ ! ഭവാൻ ? പേർത്തും
പ്രാർത്ഥനാമദ്ധ്യത്തിലിബ് ഭക്തനെച്ചതിച്ചല്ലോ "

ഇമ്മട്ടിൽത്താൻ ചൊന്നതും ബോധിച്ചാൻ തൽ പ്രത്യുക്തി
കണ്ണുനിൽക്കാണായ്ക്കിലും, കാർവർണ്ണൻ കഥിച്ചതും.
"വത്സ, നിൻ ദോഷരോപം യുക്തമല്ലല്ലോ ; കേൾക്കൂ
മത്സമാചാരം കൂടി, ചിന്തിക്കൂ പിന്നീടല്ലം.

നിൻപെരുമ്പടക്കൂട്ടം പൊന്തിച്ച യുളിക്കുളളിൽ

വൻപെഴും സഹസ്രാം ശ്രമണ്ഡലം മരഞ്ഞുപോയ് ;
ആയതിനകത്തായിപ്പോയ ഞാൻ നിന്നെക്കണ്ടീ-
ലായതാണപ്പോൾ വന്ന വൈഷമ്യമാർക്കെന്തായു ?

കേൾക്കയും ചെയ്യില നിൻ യാച്ഛെ ഞാൻ ; രണോർവ്വിയിൽ
വായ്ക്കുന്നകോലാഹലം വിട്ടതങ്ങുയർന്നീല
ആനതൻ പുറത്തിരുന്നർത്ഥിച്ചുവെന്നാൽപ്പക്ഷേ
ഞാനതൊന്നല്ലം കേൾക്കുമത്തവ്യം തെറ്റിപ്പോയി.

പോരമായിരുന്നല്ലോ പോരതീർന്നസ്മരിക്ക-
ലാരജസ്തോമം മഗ്നമായിട്ടു നിൻ പ്രാർത്ഥനം.
എപ്പോൾ നീയിറങ്ങിയോ നിൻ ഗജസ്തന്ധത്തിൽ നി-
ന്നപ്പോൾ നിൻ ഭവ്യം താഴെ വീണുപോയ് ; തകർന്നു പോയ് 60

IV

കേൾക്കായി വീണ്ടും നഭോവാണി "ഒന്നോർത്തു സൗമ്യ ?
പോർക്കളം താനോ ദേവപുജയ്ക്കു പറ്റും ക്ഷേത്രം ?
യുദ്ധത്തിൽ നേർത്തിടുവാൻ പ്രത്യർത്ഥി പാഞ്ഞെത്തുമ്പോൾ
ക്ഷത്രിയന്നായോധനം വിട്ടേതു സന്ധ്യോപാസ്തി ?

ചീർത്തണഞ്ഞെതിർത്തിടും ശാത്രവണെപ്പോൾ നിലു
തീർത്ഥവാരിതൻ ബിന്ദു വാർദ്ധിയായ് പ്പുരോഭ്രവിൽ
ചേലെഴും ഫലം നൽകും, പ്രാർത്ഥനം നിസ്സംശയം
കാലദേശാവസ്ഥാനരൂപമായനുഷ്ഠിച്ചാൽ.

എന്നെ വിശ്വസിപ്പില നീ ; യതല്ലെന്നാൽ വീണ്ടു-
മന്നേരം പ്രാർത്ഥിക്കാൻ ഞാനത്രമേൽ പ്രമത്തനോ ?
ധർമ്മത്തിൻ വശത്തേ ഞാൻ നിൽക്കുവെന്നറയ്ക്കാതെ-
യിമ്മട്ടിലെൻ സാഹായ്യം നേടുവാനോർത്തല്ലോ നീ.

കർത്തവ്യം സമസ്തവും ദൈവത്തിൻ തലയ്ക്കേറ്റും
മുഖൻ ഹാ ? ജശ്രീതൻ ദ്രഷ്ടിയിൽ ക്ലീബോപമൻ
തീയിൽപ്പോയ് നിമജ്ജിച്ചു ; വെള്ളത്തിൽപ്പാകം ചെയ്തു ;

വായുവാൽ ഗൃഹം തീർത്തു ; മൃത്തിനാൽ ശ്വസിച്ചു നീ.

വീരരായ് വിക്രാന്തരായ്, വിശ്രുതന്മാരാമെത്ര
പേരെ നീ രണോർവികുട പിൻപുറം കാണാൻ നിർത്തി.
സർവ്വാഭിസാരത്തൊട്ടും സംഗരത്തിനായെത്തി ;
നിർവ്വാദം പക്ഷേ ബുദ്ധി ഗേഹത്തെക്കാക്കാൻ നിർത്തി ;

ആയതിൻ ഫലത്തെ നീ, യായുഷ്കൻ, ഭുജിക്കുന്നു ;
കായട്ടെ നിന്നുള്ളല്ലം കൈവരാൻ കാലജ്ഞാനം.”
ഏവമാണദ്രിവ്യോക്തി, യെന്തു ചെയ്തിടാം ? വാണ
പാവമത്തുറുങ്കിങ്കൽപ്പശ്ചാത്താപാർത്തൻ ചിരം. 84

ഫലിച്ച പ്രാർത്ഥന
ഏറെ നാളായൊരു നാട്ടിൽ ദൈവം-
മാരി പൊഴിക്കാതിരുന്ന.
തീരെയന്നാടു മരണേ-പോയി
നീരണ്ടു കാർകൊണ്ടല്ലെല്ലാം.

മുറ്റം കുളവും മിണറു-മങ്ങു
വറ്റി വരണ്ടു കഴിഞ്ഞു.
കാലികൾ ചത്തു മറിഞ്ഞു ; വേര-
റ്റാലുകൾ കൂടിയും വീണു.

തീയുടെ തോഴർതാൻ കാറ്റു-നതു
മായമറ്റാരുമറിഞ്ഞു.
തിങ്കളും രാവിജ്ജൽനങ്ങൾ-ക്കൊരു
ചെങ്കുതിരോന്നെന്നു തോന്നി.

ഒന്നു നകരുവാൻ പറ്റി-ലൊരു
കണ്ണുനീർത്തുള്ളിയുമാർക്കും.
ക്ഷേത്രത്തിൽച്ചെന്നവരോരോ-വിധം
പ്രാർത്ഥനയെന്നും നടത്തി.

കണ്ണതുറന്നീല ദൈവ-മവ-
ർക്കെണ്ണം വിഹലമാസ്തിർന്നു.
അങ്ങനെ പോയ് കാല, മാഗ-ചെടി-
യെങ്ങുമെല്ലാർക്കും കരിഞ്ഞു.

പേർത്തുമൊരു നാളശേഷം-പേരും
പ്രാർത്ഥനയ്ക്കായ് വീണ്ടും പോയി.
തൻ കട കൈയിലെടുത്ത-ങ്ങൊരു
പെൺകിടാവു നടകൊണ്ടു.

”ഓലക്കട വേണ്ട കുഞ്ഞേ,-നമ്മൾ
വെയിലിന്നു മുന്ദിങ്ങു പോരും.
ചുട്ടുപഴുത്ത മണലിൽ-നിന്റെ
പട്ടുകഴൽ പതിയേണ്ട.”

അച്ഛനമ്മയുമോതും-മൊഴി
കൊച്ചുമു കൈക്കൊണ്ടില്ലേതും.
അൻ പിൽക്കടയുമായിത്തന്നേ-പൈത-
ലമ്പലത്തിങ്കൽചെന്നെത്തി.

പ്രാർത്ഥന പെട്ടെന്നു പറ്റി ; മുകിൽ
മേത്തരമാം മഴ പെയ്തു.
വാണിയൊന്നപ്പൊഴുതാരും-കേൾക്കെ
വാനത്തു നിന്നുളവായി.

”പ്രാർത്ഥനയാർക്കും ഫലിക്കാൻ-വേണം
പ്രാർത്ഥനയിങ്കൽ വിശ്വാസം.
ഛത്രമെടുക്കാഞ്ഞതെന്നേ-നിങ്ങൾ
നിത്യവും മാരിക്കിരപ്പോർ ?

മാരിവരിമെന്നൊരാളും-തന്നെ
തീരെ നിനച്ചിരുന്നീല !
വല്ലതും പേരിന്നു കാട്ടി-ഉട്ടി-

സ്നോല്ലയൊഴിക്കുവാൻ വന്നു.

തർക്കമില്ലീമഴയിപ്പോൾ-പ്പെര്യ-
തിക്കൊച്ചുകുഞ്ഞിനു വേണ്ടി.”
ആമൊഴികേട്ടു ജനങ്ങളെപ്പൊ-
ന്നോമനയെപ്പേർത്തും വാഴി.

എങ്ങും നനഞ്ഞു കൊണ്ടോടി-വേഗം
തങ്ങൾതൻ വീടുകൾ തേടി.
നമ്മുടെ കണ്മണിയാളോ-തെല്ല-
മമ്മഴ കൊണ്ടുഴലാതെ,

തേജസിനിയായ് നടന്നാ-ളൊരു
രാജകുമാരി കണക്കേ.
ആയവൾതൻ നമ്പുടിക്കു-മീതെ-
യായതദണ്ഡമാം ഛത്രം,

കേൾവി പരക്കുക മൂലം-പുത്തൻ
തുവെൺനിറത്തോടു കൂടി,
മുറ്റമഴകിൽ വിളങ്ങി-യൊരു
കൊറ്റക്കുടയെന്നപോലെ.

ശുഭപ്രതീക്ഷ

കുറപ്പൊരല്ലം വാനത്തു
കാണുന്നുണ്ടെന്നു വെച്ചു നാം
കണ്ണീർ പൊഴിക്കുവാൻ മാത്രം
കാലമത്രയ്ക്കു മാറിയോ ? (1)

കരിതേച്ചലറിക്കോട്ടെ
കാരോരോന്നും കഠോരമായ് ;
കതിരോനെ മറച്ചോട്ടെ ;
കാട്ടാനെത്തുണ്ടതിന്നുമേൽ ? (2)

നഷ്ടമെന്തതിനാൽ വന്നു
നമ്മൾ, കമ്മുദിരത്തിനോ,
കണ്ണിമയ്ക്കുന്നതിൻ മുൻപു
കഥാശേഷം കളേമ്പരം. (3)

അറിയുന്നീലണപ്രായ-
മല്ലായ്ക്കുസംഘഗാഘനം
ആകാശത്തിന്റെ വിസ്താര-
മാദിത്യന്റെ ചിരസ്ഥിതി. (4)

കത്തിക്കെട്ടുപോം കാറിൻ
കൈമിന്നൽച്ചട്ടനങ്ങുകിൽ
പാരിന്നിരുളുകുന്ന
പകലോനാവതെങ്ങനെ ? (5)

അടുത്ത നിമിഷത്തിങ്ക-
ലച്ഛമാം വീണ്ടുമംബരം ;
പ്രകാശിക്കും യഥാപൂർവ്വം
ഭഗവാൻ ലോകബാധവൻ. (6)

അകമേ തോന്നിടുന്നുണ്ടോ-
മനതാപം ഘനത്തിനും ;

അതാണതു പൊഴിക്കുന്ന-
തശ്രുധാരയനന്തരം. (7)

കൈവാളലയ്യം ; ഗർജ്ജിക്കും
കട്ടം കോപത്തിലേവനും ;
കാലമല്ലം കഴിഞ്ഞീടിൽ-
ക്കരയും കരുണാർദ്രനായ്. (8)

അല്ലെങ്കിൽത്തന്നെ നീരാട്ടി-
ന്നലർമാതെയെന്നുള്ളവേ
മൂന്നകമ്പടി വന്നോരു
മുകിലത്രയ്ക്കു മോശമോ ? (9)

കർഷകനു നിറയ്യിക്കാൻ
കണ്ണിലാനന്ദവാരിയെ ;
പച്ചപ്പട്ടാട ചാർത്തിക്കാൻ
പയോധിമണികാഞ്ചിയെ ; (10)

അർണ്ണവത്തോടു ചേർത്തീടാ-
നാപഗാദേവിമാർകളെ ;
സസ്യസമ്പന്നമാക്കീടാൻ
സർവമർത്ത്യഗൃഹത്തെയും ; - (11)

വാനിലെത്തുന്ന കാർകൊണ്ടൽ
വർജ്ജ്യമെന്നാർക്കുരച്ചിടാം ?
അതിന്നു നഞ്ഞു മെയ്യെങ്കി-
ലമൃതം മാനസം ദ്രവം, (12)

ഒരു ദൂർദ്ദിനമുണ്ടെങ്കി-
ലൊരുനൂറുണ്ടു നൽദിനം ;
ഒരുവൻ അമ്മന്നാണെങ്കി-
ലൊരുപാടുണ്ടുരോഹിതർ. 13)

കരിമ്പിന്നേക്കാൾക്കമ്പിന്നു
കാഞ്ചീലായാമമെങ്ങുമേ ;
വഴിക്കു ചൊവ്വിലധികം
വളവില്ലൊരിടത്തിലും. (14)

സൈകതാടവിയെക്കാളും
ശാഡ്വലസ്ഥലമേറിടും ;
സദ്യുത്തനെയപേക്ഷിച്ചു
തസ്തുരന്മാർ കുറഞ്ഞിടും. (15)

അത്തരത്തിൽ വിളങ്ങുന്നോ-
രസുജ്ജനനി ഭൂമിയെ
ആവാസയോഗ്യമല്ലെന്നാ-
ർക്കപഹാസം തുടർന്നിടാം ? (16)

പതിക്കൊലാ നാമെന്നോർത്തു
പാതാളത്തെയടയ്ക്കുവൻ,
നദസ്സു, നാഥൻ, കാട്ടുനാ
നാമങ്ങോളമുയർന്നിടാൻ. (17)

പരംസൃതിക്കു സമുദ്രായ്-
പ്രത്യാശസ്തുവകാശിയായ്
ആനന്ദിക്കേണ്ട മർത്യനെ-
ന്താധിവ്യാധിക്കു കാരണം ? (18)

ആമോദസ്ഥാനമെന്തെന്ത-
ല്ലാത്തവാനേതു നാളിലും ?
ദുഃഖത്തെയവനീക്ഷിപ്പു
സുഖത്തിൻ രൂപഭേദമായ്. (19)

മനസി തെളിവാങ്ങാഞ്ഞു
മഴവില്ലശ്രബിന്ദുവിൽ ;
ഉരകല്ലായ് നിനയ്ക്കു ത-

നൃക്കിനാടൽക്കുപ്പിനെ. (20)

ചേരനും കീരനും

ഒരുകാലമുലകിന്നു പുകൾവെൺപട്ടണിയിച്ചു
വിരുതെഴും ചേരരുടെ വിജയഭേരി.
പലവട്ടമിടിയോടു പടവെട്ടിപ്പുറം വെറ്റി-
പ്പുരിവട്ടം പറ്റിയോരപ്പടുപടഹം

ഒരു മുകിൽ തന്നെ ; പക്ഷേയതു മഴപൊഴിക്കുന്ന-
തരികൾതൻ കണ്ണിൽനിന്നാണതത്രേ ഭേദം.
അതിനെക്കാൾത്തന്നെലർച്ചയവരമെന്നരയ്ക്കു-
ണ്ടതുചുമന്നടർക്കളമണയും കൊമ്പൻ.

ഭടരതിൻ ധ്വനികേട്ടാലുടനടിയവിടേയ്ക്കു
കൊടുങ്കൊലക്കലികൊണ്ടു കുതിച്ചു പായും.
ഉടയതമ്പുരാട്ടിമാരിരുവർ താൻ ചേര,ർക്കൊന്നു
കൊടുങ്ങല്ലൂർ ഭദ്രകാളി ; മറ്റൊന്നുണ്ണേരി.

അതിന്നൊരു ഹേമചൈത്ര്യമരമനയ്ക്കരികത്തു-
ണ്ടതിമാത്രം ഭയദമതരികൾക്കാർക്കും.
നെടുനാളായിങ്ങൾതോറും കുരുതിയദ്ദേവതയ്ക്കു-
ണ്ടൊടുവിലേ വെള്ളിയാഴ്ച, യുജ്ജ്വലഘോഷം.

വഴിപോലെ പുഴയിലേക്കെഴുന്നള്ളിച്ചാറാടിച്ചു,
ചുഴലവേ മയിൽപ്പീലി കുത്തി നിരത്തി,
ഇളങ്കൊന്നമലർമാലയണിയിച്ചു, വിഹാരത്തി-
ലിളകൊള്ളിച്ചുമർവണസൂതങ്ങളോതി,

അളവറ്റ നിന്നും ചൊരിഞ്ഞഭിഷേകമാചരിച്ചു,
പലമട്ടിൽപ്പലലത്താൽ നിവേദ്യമേകി,
അരുളമുദുന്ദുഭിക്ഷ ശമം വീണ്ടുമരചന്മാർ ;
പരമമാം കലധനമവർക്കാദ്ദൈവം. (24)

||

മഹമതു വന്നു വന്നു വീണ്ടുമൊരുദിന, മതുകാഞ്ചാ-

നഹമഹമികകൈക്കൊണ്ടെന്നതു ലോകർ.
'പെരുഞ്ചെരലിരുമ്പൊറ'യരചനം സചിവരു-
മിരുകയും കൂപ്പി മുന്നിൽത്തൊഴുതുനിൽക്കേ

എഴുന്നള്ളിക്കുന്നു വെളിക്കർച്ചകരാപ്പടഹത്തെ-
പ്പുഴനീറ്റിൽക്കൊണ്ടുചെന്ന മുഴുകിക്കുവാൻ.
പുതുമിന്നൽപ്പിണരൊളിപ്പുണരും പൊന്തലക്കെട്ടു
പൊതിഞ്ഞൊരു ഗജവരമസ്തുകത്തിങ്കൽ

അതുതാങ്ങിയെടുത്തേറ്റിയവർ പിടിക്കുന്നു ; കണ്ടു
കൃതകൃത്യമാവാനാവാം ഗീർവാണനേത്രം.
പടിഞ്ഞാറേക്കടലിൽത്തന്നവഗാഹത്തിന്നു പോകും
പകലവനതുനോക്കി പ്രസന്നനായി

തനിത്തങ്കക്കതിർനിര ചൊരിഞ്ഞനഗ്രഹിക്കുന്നു
ജനങ്ങൾതൻ നാഥനേയും ജനതയേയും
ചൊടിപെട്ടും ഭടരുടെയകമ്പടിയൊടുക്കൂടി
നടന്നുചെന്നടർപ്പെരുമ്പറ നീരാട്ടി,

വിരവിൽത്തൻ പ്രജകളൊത്തരികത്തപ്പുഴയ്ക്കുള്ളിൽ
നരവരൻ മുഴുകീട്ടും നിനദം കേട്ടാൽ.
അടവാർന്നു നാഗലോകമടക്കുവാനവിടുന്നു
പടപ്പുറപ്പെടുന്നതായ് ഭ്രമിച്ചുനോക്കി,

"അടിയങ്ങൾ മലനാട്ടിലടിമ പുകിയോർ പണ്ടേ ;
കടികൊൾവോർ കാവുതോറ്റം കുശലമേകാൻ ;
വിരമിച്ചിടണങ്ങി വിജയയാത്രയിൽനി"നെ-
ന്നരഗങ്ങളുരയ്ക്കുകണക്കു തോന്നും.

അവ നൽകുമടിയറ നറുമുത്തിൻ നിരയാവാ-
മവിടെവന്നായരും നീർക്കുമിള നീളേ.
തിരുനീരാട്ടിനു വേണ്ടും ചടങ്ങല്ലാം കഴിയവേ,
തിരനീക്കിക്കളിക്കിരവണഞ്ഞിരിക്കേ,

പുരുഷാരം തിരിക്കുന്നു പുരം നോക്കിപ്പുതുതായ-
പ്പുഴയിൽ നിന്നൊഴുകും കൈവഴികണക്കേ.
എവിടെയും മന:പ്രീതി,യെവിടെയും മഹോത്സാഹ,-
മവിടമന്നാർക്കുമൊരു വിലാസോദ്യാനം. (56)

III

ഒരു മഹാൻ വാണിരുന്ന കവിവരനക്കാലത്താ-
പ്പുരുഷനെ 'ക്കീർ'ന്നെന്നു വിളിപ്പു ലോകർ.
അതു ശരി ; കീരഗാനസദൃശങ്ങൾ തദുക്തികൾ-
മധുരങ്ങൾ, മസൃണങ്ങൾ, മനോഹരങ്ങൾ.

ദ്രവിഡനദ്രിവ്യസുരി ചരിക്കാത്ത ദേശമില്ല ;
കവിതകൊണ്ടിളക്കാത്ത ഹൃദയമില്ല ;
എവിടെനിന്നെത്തന്നെ ലഭിച്ചാലുമതൊക്കെയു-
മവിടെവെച്ചുവിളംബമകിഞ്ചനർക്കായ്

കൊടുത്തു കൈകഴുകിയശുഭദേവൻ കൃതാർത്ഥനായ്
നടകൊള്ളും വീണ്ടുമോരോ നഗരം നോക്കി.

ചിറകുകൾ വീശി വാനിൽപ്പറക്കുന്ന പൈങ്കിളിക്കു
ചെറുപൊതിച്ചോറ്റം നൃണം ശിലാസമാനം.
കലയെച്ചെന്നോമനിച്ചു തലയിലേറ്റിടുന്നോൻ
കമലതൻ കടക്കണ്ണാൽക്കാത്യമെത്തുള്ള ?

അറികയില്ലപ്പുമാനെ നടകൊണ്ടുമടകൊണ്ടു-
മൊരുമഹാകവീന്ദ്രനെന്നാൽകിലാതം ;
രസനയാം കഴലുതിത്തുടങ്ങിയാൽ മട്ടു മാറ്റം ;
രസികർക്കൊക്കെങ്ങൾ വർണ്ണനവാടിക്കണ്ണൻ. (76)

IV

'ഇരുമൊറ'യുടെ ദാനമിരുകുറി വാങ്ങിയോനാ-
ണരിയൊരസ് സൂരിവര്യനതിന്നു മുൻപിൽ.

സ്ഥലമതനെങ്കിലുമാസ്സൽകരിക്കു നവംതന്നെ ;
പലേടത്തും സഞ്ചരിക്കും പാലികനല്ലേ ?

അവിടെയെന്നങ്ങുനിന്നോ നടന്നുവന്നെത്തിക്കൂടി-
യശനംചെയ്തതിന്നുമേലരമനയിൽ,
നൂവരൻ തൻ പ്രശസ്തിയൊന്നെഴുതുവാൻ മനസ്സിൽ
നവനവോല്ലേഖചിത്രം വരച്ചും മാച്ചും,

അടിക്കടി പല ചിത്രം മുരണ്ടുകൊണ്ടെന്നു
പടഹദേവതയുടെ ഭവനത്തിങ്കൽ.
അറിഞ്ഞുവോ കവിശിഖാമണിയെന്നപ്പുരുഷനെ-
യതല്ലെങ്കിൽ ക്ലമം കൊണ്ടൊട്ടയർത്തുപോയോ,

നടയിലേഴ്ത്തിപ്പായിമാർ തടഞ്ഞിടാഞ്ഞാവിദേശി
കടന്നുള്ളിൽപ്പരിശ്രാന്തൻ, കവനഭ്രാന്തൻ,
നിയതിക്കു വശഗനാ, യലങ്കരിച്ചൊരുക്കിയ
ശയനത്തിൽക്കഴൽനീട്ടിക്കിടന്നുറങ്ങി. (92)

V

അണഞ്ഞു തെല്ലിട കഴിഞ്ഞരചനാവിഹാരത്തി-
ലണിനിൽക്കും ഭടന്മാരാലനുഗതനായ്.
നിരവധി ദീപയഷ്ടിയെരിയുന്നു, മഹം കാണാൻ
സുരപഥം വിട്ടങ്ങുത്തും ജ്യോതിസ്സുപോലെ

ജയജയഘോഷം കൊണ്ടു മുഖരമാകുന്നു പുരം ;
ജഗതിതൻ പ്രിയനുള്ളും കുളിർത്തിടുന്നു ;
നടയിൽ വന്നെത്തിടുന്ന ഗജത്തിൽ നിന്നിറങ്ങുന്നു
പടഹത്തെ വഹിച്ചുകൊണ്ടുപാസകന്മാർ.

പടുതയിലതിന്നു മൂന്നകമ്പടി നടക്കയാ-
ണുടവാളും പിടിച്ചുകൊണ്ടുലകിൻ നാഥൻ.
പ്രമദം പൂണ്ടവർ ഗർഭഗൃഹത്തിലേ മഞ്ചകത്തിങ്കൽ
സമരദൃഷ്ടി വെണ്ണാൻ സമുദൃമിക്കേ,

ഒരുവസ്തുവതിലെന്നോ കിടപ്പതായ് കണ്ടുപേടി-
ച്ചരണ്ടടി രണ്ടുമൂന്നു പുറകിൽ മാറി.
അകത്തരഞ്ഞൊടിയിൽപ്പാഞ്ഞതു കണ്ടോരളവുള്ളം
തകർന്നുപോയ് തമ്പുരാനു തരിപ്പണമായ്.

”അരിയെന്ന ശബ്ദമെന്തെന്നറിയാത്തൊരൻ പുറത്തി-
ന്നണിയലായ് വിളങ്ങുമീയാലയത്തിങ്കൽ,
പടയിലെൻ കലമെന്നും പരിപാലിച്ചുരുളുന്ന
പടഹദേവതയുടെ പര്യങ്കത്തിങ്കൽ,

കരുതി ഞാൻ കൊടുക്കേണ്ടോരിരവി,ലീ മഹംകാണാൻ
നിരവധി ജനം വന്നു നിറഞ്ഞു നിൽക്കേ-
ഹര ഹര ! ശേഷമെന്തുപറയേണ്ടു ?-നഴഞ്ഞൊരു
നരകൃമി, നഗ്നജീവി, നരകോൽഗാരം,

പരം വിയർപ്പൊലിപ്പിച്ചു പരിവട്ടമുഴക്കാക്കി,-
ക്കരിമെയ്യാൽ മുറിക്കെങ്ങും കാകോളം പൂശി,
ഭയമെന്നേ നീണ്ടുനിവർന്നാങ്ങുന്നു കൂർക്കമിട്ടു !
നിയതിതൻ വികൃതിക്കുമതിരില്ലെന്നോ ?

അശ്രുഭമെന്തിതിൽനിന്നു വരുന്നവോ ദേവി ?യിനീ-
യശനിയെൻ ശിരസ്സുകൽപ്പിച്ചുവല്ലോ.
ഹിമഗിരിശിഖരത്തിൽ ജയസ്തംഭം നാട്ടിപോലു-
മമലമാം ഖ്യാതിപുണ്ടോരെൻ പിതൃഭ്രതർ.

ഇവ,നൊരു ശതുകീടം കിടപ്പതു കണ്ടുപോലു-
മവരുടെ വീരഭേരീശയുതൻ മീതേ !
അയശസ്സന്തിതിന്നുമേലരചർക്കു വരാം ? ഹാ ! ഞാ-
നയൽ നാടുവാഴികൾക്കു ഹസനപാത്രം !

അടവിതു പയറ്റിയതധമനാമിവനാവി-
ല്ലടിക്കൊരാളരി കാണമവശ്യമാരോ !

അവന്റെ ചെന്നിണത്തിങ്കൽ മുഴുകിയാലെനിക്കെന്തായവന്റെ പാഴ്ന്നിണച്ചാമ്പലണിഞ്ഞാലെന്തായ് ?

പരമെൻ വെൺപുകൾമെയ്യിൽപ്പരന്നോരിക്കരിക്കും മറയുവാൻ മാർഗ്ഗമുണ്ടോ മരിച്ചാൽപ്പോലും ? അരചൻ തൻ ഹൃദയത്തിലിതുമട്ടിൽപ്പല ചിന്ത ചെറുമിന്നൽപ്പിണർനിരകണക്കു പാഞ്ഞു.

സമരദുഃഖിയുടെ ശയനീയം പാർത്തുപാർത്ത്- ശ്ലഥനൻ തൻ ധകാരം സന്ത്യജിച്ചോനായ്. "കൊലചെയ് വാനൊരു വൈരിയൊരുമ്പെട്ടാല്പൊറുക്കും ഞാൻ ; കലത്തിന്നിക്കര ചേർത്താൽപ്പൊറുക്കയില്ല.

ഉറക്കം ഞാനിവനിപ്പോളണരലറ്റതാഴ്ത്തിർക്കും ; മറക്കരുതിതിൻ ശിക്ഷ മനുഷ്യരാതം. നരബലി വേണമെന്നു കരുതിയി ലീലയെന്റെ പരദൈവം കാട്ടിയെന്നേ പറവാൻള്ളൂ."

ഇവണ്ണമോർത്തധരത്തെ രദനത്താലിറുകിയു- മവയവമാകമാനം വിറകൊള്ളിച്ചും, കനൽപ്പൊരി കണ്ണിൽനിന്നു തെരുതെരെത്തരിപ്പിച്ചും, ജനനാഥൻ, ശ്രോധാവിഷ്ണുൻ, ഭ്രമകുടിഭീമൻ,

കമിഴ്ന്നങ്ങിടുനോരു കവിയുടെ ഗളം നോക്കി വിമതരെ വെട്ടിയരിഞ്ഞൊടുക്കും ഖഡ് ഗം മടിവെടിഞ്ഞുലച്ചുകോടുയർത്തിനാൻ-ഒരു ചെറു- മശമത്തെക്കുശക്കുവാൻ മഹേന്ദ്രവജ്രം ! (152)

VI

തിരിഞ്ഞൊന്നു കിടക്കയായ് തപസ്വി തൽക്ഷണമപ്പോൾ ത്തിരിഞ്ഞു തന്നേടും ചിത്രശ്ലകരത്തിൽ. ഒരു നോക്കുമുഖം കാൺകെയുടെനെയപ്പുമാനാരെ- നനികയായ് മന്നോർമനനനുശയാർത്തൻ.

വിയർത്തുപോയ് തിരുമേനി,യവിടേയ്ക്കു മുകളിലേ-
ക്കയർന്നവാൾ തൃക്കൈവിട്ടു തെറിച്ചുപോയി.
ചിലഞ്ഞൊടിയിട തീരെ സ്തബ്ധനെന്ന മട്ടിൽ നിന്നാ-
നലകിന്റെ പൂർവ്വപുണ്യമുടലെടുത്തോൻ.

“എവിടെ വെൺചാമരമിങ്ങെടുക്കവിൻ” എന്നുചൊന്നാൻ
വിവിധമാം വികാരത്തിൻ വിമർദ്ദനത്തിൽ.
വെറുമൊരുട്ടുതൃണൊപ്പമതു തന്റെ കയ്യിൽ വാങ്ങി
വീരവിലസ്സാധുവിനെ വീശിനാൻ വീരൻ.

“ഇതെന്തൊരു മഹാശ്വര്യമിരുമ്പൊറച്ചേരമന-
നിതരനെച്ചാമരത്താൽ വീശുകയെന്നോ ?
മതിഭ്രമം വന്നുവെന്നോ മനുജേശ,നതല്ലെങ്കി-
ലിതു കലദേവതയോ മർത്യരൂപത്തിൽ ?

ഇരിക്കട്ടെ നോക്കാ” മെന്നു പരിചരർ നിരൂപിക്കെ-
ക്കറെക്കഴിഞ്ഞെഴുന്നേറ്റു കുശലി സൂരി.
പവിത്രമച്ചൈത്യ,കതിൽത്താൻ കിടന്ന ചപ്രമഞ്ച,-
മവിടത്തെശ്ശയനീയാദ്യലങ്കാരങ്ങൾ,

രജനിയീൽക്കത്തിനിൽക്കും വിളക്കുക, ഉരികത്തായ്
വ്യജനത്താൽത്തന്നെ വീശും വിശ്വാഭരേശൻ,
ജയഭേരി, യർച്ചകന്മാർ, മുതലോരോന്നങ്ങു കണ്ടു
ഭയശങ്കാപരവശൻ പകച്ചുപോയി.

അതുവരെക്കണ്ടീടാത്ത കിനാവതെന്നോർത്തുകൊണ്ട-
സ്സധി വീണ്ടും സുഷുപ്തിക്കു ഇനിയുംനേരം,
“എഴുന്നേൽക്കുസഖേ, കീര, വരൂ, പോകാ”മെന്നുരച്ചു
തഴുകിനാൻ തദംഗത്തെദ്ധരാധിനാഥൻ.

അരങ്ങിതൊന്നല്ലം കാഞ്ചിൻ സഹജരേ, കണ്ടു പിന്നെ-
പ്പറയുവിൻ, സത്യമല്ലേ കുചേലവൃത്തം ?

ഇരുവരുമുദനങ്ങൾ പരസ്പരം ഗ്രഹിപ്പിക്കെ-
പ്പരമൊരു വചസ്സോതി ഭാരതീദാസൻ. (184)

VII

”സുവിമലചേരവംശശൂകൃതസഞ്ചയസന്തേ,
കവികലശിഖാവേളകാളാംബുദ്വന്തേ
അലകടൽമണികാഞ്ചിക്കനകമായ് വിളങ്ങുന്ന
വലരിപുതുലൃകീർത്തേ, വദാന്യമൂർത്തേ,

അവിടുത്തേപ്പവിത്രമാം ദുന്ദുഭിതൻ ശയനത്തി-
ലവിവേകി ഞാനൊരല്ലൻ ശൂനകപ്രായൻ
ഉറങ്ങിയ പാതകത്തിന്നുടവാൾ കൊണ്ടെന്നെവെട്ടി
നറുക്കിയേ മതിയാവൂ നൂറ്റെട്ടുജന്മം ;

തടവറ്റൻ തമ്പുരാനെന്തനുഷ്ടിച്ച പക്ഷേ ? ചെങ്കോൽ
പിടിക്കുന്ന തൃക്കരത്തിൽച്ചാമരമേന്തി
ഉണർന്നീടുന്നോളമെന്നെയുടമയിൽ വിശിയില്ലേ ?
കനിവിമട്ടാർക്കു കാണം കഥയിൽപ്പോലും ?

ഉടലെത്ര വിയർത്തില്ല ? കരമെത്ര കഴച്ചില്ല ?
ജഡൻ ഞാനാരവിടുനെന്നൻ ദാസാസ്തീരാൻ ?
ൻടുനാൽ മേൽ രണ്ടുക്രട്ടം നിലനിൽക്കും മഹിയി,
ലെൻ മടയത്തമൊന്നു, മറ്റൊന്നങ്ങേ മഹത്വം.”

ഇതുമട്ടിൽക്കരഞ്ഞോതിക്കഴൽപ്പാട്ടിൽ പുതിക്കുന്ന
സുധിയെത്തൻ കയ്യാൽത്താങ്ങിപ്പിടിച്ചുയർത്തി
സവിധത്തിലണച്ചുകൊണ്ടരുൾചെയ്താൻ സരഭസ-
മവനീശൻ, വിശ്വബന്ധു, കാരുണ്യസിന്ധു. (204)

VIII

”ഗേവതിയെന്നെരക്ഷിച്ചരുളിനാൾ ; ഭാഗ്യവാൻ താൻ
ജഗതിയിൽ ഞാനെൻ കീര, ചെറുണ്ടോ തർക്കം ?
പിളർന്നിരുന്നേനേ രണ്ടായ് നിമിഷത്തിൽ വെട്ടിയങ്ങേ-

ഗുളമെൻ വാൾ-അല്ലെൻ വംശയശസ്തിൻ കണ്ണം.

വധിച്ചിരുന്നേനേ ഹാ ! ഞാനങ്ങയെ-യല്ലങ്ങേനാവിൽ
വസിച്ചാടിപ്പാടി വാഴും വാദേവതയെ.
ഉടച്ചിരുന്നേനേ പാപിയുഴിയുടെ സുധാകംഭം ;
കൊടുത്തിരുന്നേനേ തീയെൻ ഭൂതിസുധത്തിൽ.

ഇളകൊണ്ടതിന്നെൻ തോഴ, വെറുമൊരു മർത്തുനല്ലി-
ത്തീമത്തിൽ-വേറിട്ടൊരു വീരപടഹം.
പടപ്പെരുമ്പരകൊണ്ടു ഫലമെന്താം ? ഗ്രസിച്ചിടും
ഞൊടിക്കുള്ളിലന്തരിക്ഷമതിൻ നിർഘോഷം ;

അഴകെഴും കവിതയോ കടൽത്തിരമാലപോലെ
മുഴങ്ങിടും കല്പകാലകർണ്ണപ്പടത്തിൽ.
പ്രഥ പാരം പെരുമങ്ങേ പ്രതിഭയാം പൈങ്കിളിക്കു
വിധിയുടെ സൃഷ്ടിയേതും വിവൃതദ്വാരം ;

ശുഭദയശ്ശുകിയെങ്ങും ചുറ്റിനോക്കിത്തിരിച്ചെത്തി
പ്രപഞ്ചത്തിൻ തത്വം പാടിപ്പറപ്പിക്കുന്നു.
അഴലിന്റെ നിഴലാട്ടമറിയാത്തോരുലകങ്ങു
പഴുതറ്റു ചമയ്ക്കുന്നു പരസ്സഹസ്രം.

ചതുർമുഖപാണിയുടെ തലകുനീപ്പിച്ചിടുന്നു ;
പൃഥിവിയെ ദേവലോകസമമാക്കുന്നു
വിരിഞ്ചനൈക്കമ്പിടാത്ത വിജ്ഞരാകം നരരങ്ങേ
വിരഞ്ഞടിപണിവതിൽ വിസ്മയമുണ്ടോ ?

അവനീശർക്കെന്തുമെച്ച, മസുകൾ മെയ് വിടുനേര-
മവരും ചെന്നടിയണമാറടിമണ്ണിൽ.
വിറയ്ക്കുന്നില്ല വാളുലച്ചാൽ യമഭദർ ; കോശം കണ്ടാൽ-
ക്കരളിലില്ലവർക്കാശ കൈക്കൂലിവാങ്ങാൻ.

അരചനെന്തടിമയെ,ന്തവരുടെ കമ്പോളത്തി-

ലിരുപിണത്തിനും വിലയ്ക്കില്ലൊരു ഭേദം.
കവികൾതന്നകക്കാമ്പു കനിയാഞ്ഞാൽ നിരാശ്രയ-
മവനീശർതൻ യശസ്സു 'ചാപിള്ള' മാത്രം.

കവികൾ തൻ നാരായത്തിൻ മൂനപറ്റിപ്പിടിച്ചുകൊ-
ണ്ടവർക്കുള്ളോരപദാനമാശ്വസിക്കുന്നു.
സപദി വിശിയ,തിന്നു ചമരപ്പച്ചമ,ല്ലുങ്ങേ-
ക്കുപനേടാൻ കൊതിക്കുമെൻ കീർത്തികുമാരി.

മുടവുതീർത്തവൾക്കേകൂ വിമാനമൊ,നതിലേറി
ത്തടവ,റ്റപ്പെതലെങ്ങും ചരിച്ചുകൊൾവാൻ.
അതിന്നർഹയെങ്കിൽപ്പോരുമനഗ്രഹ,മല്ലെന്നാകിൽ-
പ്പദം രണ്ടുംവെട്ടിവിഴു പരിവാദത്താൽ.”

ഇവണ്ണമാ നൃപനോതി വയസ്യന്റെ കരം പിടി-
ച്ചവിടംവിട്ടരമനയ്ക്കകത്തു പോയാൻ,
അമിതമാമാനന്ദാശ്രു പൊഴിച്ചുകൊണ്ടത്യാശ്ചര്യ-
സ്സീമിതരായ് ചുറ്റുപാടും ജനങ്ങൾ നിൽക്കേ.

നമസ്കാരമാദികാവ്യവിധാതാവേ, മഹാത്മാവേ ;
നമസ്കാരം ഭാരതത്തിൻ ജന്മദാതാവേ ;
ഭവദീയഗോത്രമെന്നും പരിലസിക്കട്ടെ, ഞങ്ങൾ-
ക്കവികലം ശുഭത്തിന്നുമാനന്ദത്തിനും.

പ്രസാധകർ

അല്ലിളക്തം

